

מאת מכון ממרא - כל הזכויות שמורות

[/https://mechon-mamre.org](https://mechon-mamre.org)

מסכת שקלים פרק א

דף א,א פרק א הלכה א משנה באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים ובחמשה עשר בו קורין את המגילה בכרכים ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים ועשין כל צורכי הרבים ומציין <על> את הקברות ויוצאין אף על הכלאים :

דף א,א פרק א הלכה א גמרא ולמה באחד באדר כדי שיביאו ישראל את שקליהן בעונן ותיתרם תרומת הלשכה מן החדשה בזמנה באחד בניסן רבי שמואל בר רב יצחק תרומת הלשכה כתחלתה דכתיב (שמות מ) ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן ותני עלה ביום שהוקם המשכן בו ביום נתרמה התרומה רבי טבי רבי יאשיה בשם כהנא נאמר כאן (במדבר כח) חדשי ונאמר להלן (במדבר כח) חדשי מה חדשי שנאמר להלן אין מונין אלא מניסן אף חדשי שנאמר כאן אין מונין אלא מניסן א"ר יונה שבק רבי טבי ראשה דמתניתא ואמר סופה דל כן כהדא דתני (במדבר כח) זאת עולת חדש בחדשו יכול יהא תורם בכל חדש וחדש ת"ל בחדשו לחדשי <השנה> בחודש א' הוא תורם לכל חדשי השנה יכול באיזה חדש שירצה נאמר כאן חדשי ונאמר להלן חדשי מה חדשי שנאמר להלן אין מונין אלא מניסן אף חדשי שנאמר כאן אין מונין אלא מניסן מהו משמיעין רב הונא אמר מכריזין היך מה דאת אמר (דברי הימים ב כד) ויתנו קול ביהודה ובירושלם תמן תנינן אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים ר' סימון בשם ר' יהושע בן לוי אף שימוע שקלים וכלאים ביניהם

דף א, ב פרק א הלכה א גמרא רבי חלבו ורב הונא רב בשם ר' חייה רבה הכל יוצאין בי"ד שהוא זמן קרייתה א"ר יוסי ויאות כלום אמרו משמיעין על השקלים לא כדי שיביאו ישראל את שקליהן בעונתן אם אתה אומר באדר ראשון עד כדון אית בשתא שיתין יומין כלום אמרו יוצאין אף על הכלאים לא כדי שיהיו הצמחין ניכרין אם את אומר באדר ראשון עד כדון אינון דקיקין רבי חזקיה שאל מעתה בני בבל משמיעין על השקלים מראשו של <חודש> חורף לא כדי שיביאו ישראל שקליהן בעונתן ותיתרם תרומת הלשכה מן החדשה בזמנה באחד בניסן התיב ר' עולא קומי רבי מנא והא תנינן בגי' פרקים בשנה תורמין את הלשכה בפרוס הפסח בפרוס העצרת בפרוס החג א"ל <לא> נימר אילין דקריבין בפרוס הפסח אילין דרחיקין בפרוס העצרת ואילין דרחיקין מנהון בפרוס החג א"ל כולה כאחת היא באה ולמה אמרו בגי' פרקים כדי לעשות פומבי לדבר ר"י בר פזי בשם רבי הן נקרא

דף ב, א פרק א הלכה א גמרא ולא נבעת לטובה (שמות לב) כל נדיב לב לרעה (שמות יט) ויתפרקו כל העם וגומר לטובה (שמות יט) ויוצא משה את העם לרעה (שמות יז) ותקרבוני אלי כלכם לטובה (דברים א) אז ישיר משה ובני ישראל לרעה (שמות טו) ותשא כל העדה וגוי' א"ר חייא בר אבא (במדבר יד) אכן השכימו השחיתו כל השחתה שהיו עושין בהשכמה היו עושין אותה א"ר אבא בר אחא אין את יכול לעמוד על אופיי של אומה זו נתבעין לעגל ונותנין נתבעין למשכן ונותנין תנא ריב"ח הדא מתניתא (שמות כה) ועשית כפורת זהב טהור יבא זהב של כפורת ויכפר על זהב של עגל ר"ח בשם רשב"ג ג' תרומות נאמרו בפרשה הזאת תרומת אדנים ותרומת שקלים ותרומת המשכן (שם) דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה וגוי' זו תרומת אדנים מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי זו תרומת שקלים וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זו תרומת המשכן תרומת המשכן למשכן מה שירצו יעשו

תרומת שקלים לקרבן מה שירצו יעשו כדי שיהא יד כולן שוה תרומת אדנים לאדנים העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט. אמר רבי אבון אף בפרשה הזאת נאמר בה ג' תרומות (שמות לא) מחצית השקל תרומה לה' יתן תרומת ה' לתת את תרומת ה': בטי"ו בו קורין את המגילה בכרכים. לא כן אמר רבי חלבו ר"ה רב בשם ר"ח רבה הכל יוצאין ביי"ד <ס"א הכל מודין> שהוא זמן קריאתה לא בא אלא ללמדך שכל המצות הנוהגות באדר שני אינן נוהגות באדר ראשון ר' יוסה ור' אחא הוון יתבין א"ר יוסה לר' אחא לא מסתברא אלא לשעבר אבל לבא <להכא> לא והא תני מקום שנהגו לקרותה שני ימים קורין אותה שני ימים א"ל אוף אנא סבר כן אמר רבי מנא

דף ב,ב פרק א הלכה א גמרא ויאות אילו משקרייא ביי"ד חוזר וקרייא בטי"ו שמא אין שומעין לו אם את אומר כן נמצאת עוקר זמן כרכים בידיך תני רשב"ג אומר מצוות הנוהגות באדר שני אינן נוהגות בראשון חוץ מהספד ותענית שהן שווין בזה ובזה ר' בא ר' ירמיה בשם רב ר' סימון בשם ריב"ל הלכה כרשב"ג רב הונא רבה דצופרין אמר הנהיג ר"ח בציפורין כהדא דרשב"ג לא אמר אלא הנהיג הא להלכה לא אבל לענין שטרות כותבין אדר ראשון ואדר שניסתם ר"י אומר אדר ראשון סתם אדר שני תניין: מתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים ועושין כל צרכי רבים: אלו הן צרכי רבים דנין דיני ממונות ודיני נפשות דיני מכות ופודין ערכין וחרמים והקדישות ומשקין את הסוטה ושורפין את הפרה ועורפין עגלה ערופה ורוצעין עבד עברי ומטהרין את המצורע ומפרקין את המנעל מעל גבי המים <ס"א מוס> ואין מחזירין אותו תמן תנינן משקין בית השלחין ומציינין על הקברות לא כבר ציינו מאדר תיפתר שירד שטף של גשמים ושטפו: ויוצאין אף על הכלאים לא כבר יצאו מאדר תיפתר שהיתה השנה אפילה ואין הצמחין ניכרין מניין לציון ר' ברכיה ר' יעקב בר בת יעקב בשם

ר' חונייא דברת חוורין ר' יוסה אמרי לה ר' יעקב בר אחא בשם ר' חונייא דברת חוורין ר' חזקיה ר' עוזיאל בריה דרב חונייא דבית חוורן בשם ר' חונייא דבית חוורן (ויקרא יב) טמא טמא יקרא כדי שתהא הטומאה מוקראה לך בפיה ואומרת לך פרוש ר' אילא בשם ר' שמואל בר נחמן (יחזקאל לט) ועברו

דף ג,א פרק א הלכה א גמרא העוברים בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון עצם מכאן שמציינין על העצמות אדם מיכן שמציינין על השדרה והגלגולת ובנה מיכן שמציינין על גבי אבן קבועה אם אומר את ע"ג אבן תלושה אף היא הולכת ומטמא במקום אחר אצלו למקום טהרה ציון מיכן לציון ומצא אבן אחת מצויינת אף ע"פ שאין מקיימין כן המאהיל עליה טמא אני אומרת מת מצויין והיה נתון תחתיה היו שתים המאהיל עליהן טהור וביניהן טמא אם היה חורש בינתיים הרי הן כיחידיות ביניהן טהור וסביבותיהן <טהור> טמא תני אין מציינין על הבשר שמא נתעכל הבשר ר' יוסטא בר שונם בעא קומי ר' מנא ולא נמצא מטמא טהרות למפרע א"ל מוטב שיתקלקלו בו לשעה ואל יתקלקלו בו לעולם :

דף ג,א פרק א הלכה ב משנה אמר ר' יהודה בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהן משרבו עוברי עבירה היו משליכין לדרכים התקינו שיהו מפקירין את כל השדה :

דף ג,א פרק א הלכה ב גמרא ר' יהודה אומר כו'. תניא אמר ר' יהודה בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהן והיו שמחים ב' שמחות אחת שהיו מנכשין שדותיהן ואחת שהיו נהנין מן הכלאים משרבו עוברי עבירה היו משליכין על הדרכים אע"פ כן היו שמחים שהיו מנכשין שדותיהן התקינו שיהו מפקירין כל השדה כולה. ומניין שהפקר ב"ד הפקר דכתיב

דף ג, ב פרק א הלכה ב גמרא (עזרא י) וכל אשר לא יבא לשלשת היממי בעצת השרים והזקניי יחרם כל רכושו והוא יבדל מקהל הגולה מניין שהיא פטורה מן המעשרות רבי יונתן בריה דרב יצחק בר אחא שמע לה מן הדא אין מעברין את השנה לא בשביעית ולא במוצאי שביעית ואם עיברוה הרי זו מעוברת וחודש א' שהוא מוסיף לא פטור ממעשרות הוא עד כדון שביעית מוצאי שביעית מאי א"ר <אבהו> ר' בון שלא לרבות באיסור חדש ר' זעירה בשם ר' אלעזר <ר' אבהו> הדא דאת אמר עד שלא התיר רבי להביא ירק מחוצה לארץ לארץ אבל משהתיר רבי להביא ירק מחוצה לארץ לארץ היא שביעית היא של שאר שני שבוע: תני אין מעברין וכו': א"ר מנא הדא דאת אמר בראשונה שהיו השנים כתיקנן אבל עכשיו שאין השנים כתיקנן היא שביעית היא שאר שני שבוע תני של בית רבן גמליאל עיברוה במוצאי שביעית מיד א"ר אבון אין מן הדא לית את ש"מ כלום (דברים טז) שמור את חודש האביב שומריהו שיבוא בחידושו והיידא <ס"א הדא דאת> אמרה דא גדיש שלא לוקט תחתיו כל הנוגעות בארץ הרי הן <זה> של עניים ואמר ר' אמי בשם ר' שמעון בן לקיש דב"ש היא דאי כב"ה עניים אוכלין ומעשרין וא"ל ר' יוסי שמענו שהוא פטור ממעשר ד"ה משום קנסא:

דף ג, ב פרק א הלכה ג משנה בחמשה עשר בו שולחנות היו יושבין במדינה בכ"ה בו ישבו במקדש משישבו במקדש התחילו

דף ד, א פרק א הלכה ג משנה למשכן את מי ממשכנין לויים וישראלים וגרים ועבדים משוחררים אבל לא נשים ועבדים וקטנים וכל קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו שוב אינו פוסק אין ממשכנין את הכהנים מפני דרכי שלום אמר ר' יהודה העיד בן בוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חוטא אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן (ויקרא ו) וכל מנחת כהן כליל תהיה

לא תאכל הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו
<הם> היאך נאכלין :

דף ד, א פרק א הלכה ג גמרא אין ממשכנין את
הקטנים : הא לתבוע תובעין הדא דתימר בשהביא
שתי שערות אבל אם לא הביא שתי שערות לא בדא
ולמשכן אין ממשכנין <עד שיביא שתי שערות> אע"פ
שהביא ב' שערות כיני <ס"א תני> מתניי אין ממשכנין
את הכהנים מפני דרך הכבוד : אמר ר' יהודה העיד
כו' : א"ר ברכיה טעמא דרבן יוחנן בן זכאי (שמות ל)
זה יתנו י"ב שבטים יתנו ר' טבי בשם רב המנונא כן
משיבין חכמים לר"י חטאת יחיד מתה אין חטאת
ציבור מתה מנחת היחיד קריבה כליל ואין מנחת
הציבור קריבה כליל וקשיא משיבין לאדם דבר שאינו
מודה בו דתנן שאין חטאת ציבור מתה ר' יהודה אומר
תמות

דף ד, ב פרק א הלכה ג גמרא והוא מותיב לן זו לא
נדבת יחיד היא ואינן מתיבין ליה מכיון שנמסרה
לציבור כמי שהיא נדבת ציבור כתיב (שמות ל) כל
העובר על הפקודים ר' יהודה ור' נחמיה חד אמר כל
דעבר בימא יתן וחרנא אמר כל דעבר על פיקודייתא יתן
מאן דאמר כל דעבר בימא יתן מסייע לר"י בן זכאי
מ"ד כל דעבר על פיקודייתא יתן מסייע לבן בוכרי :

דף ד, ב פרק א הלכה ד משנה אע"פ שאמרו אין
ממשכנין נשים ועבדים וקטנים אבל אם שקלו מקבלין
מידן הנכרי והכותי ששקלו אין מקבלין מהן ואין
מקבלין מידם קיני זבין וקיני זבות וקיני יולדות
וחטאות ואשמות <ס"א אבל מקבלין מהן נדרים
ונדבות> זה הכלל כל שנידר ונידב מקבלין מידן וכל
שאינן נידר ונידב אין מקבלין מידן וכן מפורש על ידי
עזרא שנאמר

דף ה, א פרק א הלכה ד משנה (עזרא ד) לא לכם ולנו
לבנות בית לאלהינו ואלו שחייבין בקלבון לויס

וישראלים וגרים ועבדים משוחררים אבל לא כהנים ונשים ועבדים וקטנים השוקל על יד כהן על יד האשה על יד עבד על יד קטן פטור ואם שקל על ידו ועל יד חבירו חייב בקלבון אחד ור' מאיר אומר שני קולבנות הנותן סלע ונוטל שקל חייב שני קולבנות השוקל על יד עני ועל יד שכינו ועל יד בן עירו פטור ואם הלום חייב האחין השותפין שחייבין בקלבון פטורין ממעשר בהמה וכשחייבין במעשר בהמה פטורין מן הקלבון וכמה הוא קלבון מעה כסף דברי ר' מוחכ"א חצי מעה:

דף ה, א פרק א הלכה ד גמרא אע"פ שאמרו כו'. הא לתבוע אין תובעין הכא את אמר תובעין והכא את אמר אין תובעין כאן בשהביא ב' שערות וכאן בשלא הביא ב' שערות: הנכרי והכותי כו'. א"ר בא <ביבא> תיפתר כמ"ד כותי כנכרי דאתפלגון כותי כנכרי דברי רבי רשב"ג אומר כותי כישראל לכל דבר אמר ר' לעזר מתני' בנכרים הא בכותים לא ותני כן (ויקרא א) אדם לרבות את הגרים (שם) להוציא את המומרים מתני' פליגא על ר' אלעזר אין מקבלין מידם קיני זבין וזבות קיני יולדות וכי יש קיני זבין וזבות בעכו"ם אלא רישא בעכו"ם וסיפא בכותים <והא כיני> כן הוא רישא בעכו"ם וסיפא בכותים אמר ר' יוחנן בתחילה אין מקבלין מהם לא דבר מסוים ולא דבר שאינו מסוים ובסוף מקבלין מהן דבר שאינו מסוים ואין מקבלין מהן

דף ה, ב פרק א הלכה ד גמרא דבר מסוים רשב"ל אמר בין בתחילה בין בסוף אין מקבלין מהן לא דבר מסוים ולא דבר שאינו מסוים מתני' פליגא על רבי יוחנן אין מקבלין מהן הקדש ונדבה לבדק הבית פתר לה בין בתחלה בין בסוף ובלבד דבר <ס"א שאינו> מסוים <נ"י פתר לה במסוים שאפילו מעותיו יוליכם לים המלח>: ר"ש בן לקיש אמר בין בתחילה ובין בסוף אין מקבלין מהם לא דבר מסוים וכו': מתני' פליגא על רשב"ל דתני הכל שווין שהן נודרין ונידרין פתר לה עולה ניחא נודרי' עולה נידריי עולה לא אלא כשאמר

ישראל הרי עלי עולה ושמע נכרי ואמר מה שאמר זה עלי: ואינו מביא עמו נסכים ומותר נסכים לא לכלי שרת אינון נמצא מביא דבר מסויים התיב רבי יוסי בי רבי בון והא תנינן נערכין ועורכין לא לבדק הבית אינון היך מה דאת אמר תמן לשמים הוא מתכוין ומאיליהן הן באין לבדק הבית כן את אמר אף הכא לשמים הוא מתכוין ומאיליהן הן באין לבד"ה <לכלי שרת> מה עבד לה רשב"ל פתר לה (עזרא ד) לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו ר' חזקיה אמר ר' סימון שאל מעתה אין מקבלין מהן לאמת המים ולחומות העיר ומגדלותיה על שם <שנא'> (שם) ולכם אין חלק וגו': אלו חייבין בקלבון. <תני אלו חייבין בקלבון אחד ר"מ אומר שני קולבנות

דף ו,א פרק א הלכה ד גמרא מתניתא דרבי מאיר דאמר רבי מאיר אף על פי שאין שקלו תורה קלבנו תורה סבר ר' מאיר במי ששקלו שלם שהוא פטור מהקלבון דאמר <מתניתא דר"מ דאמר ר"מ כשם ששקלו תורה כך קלבנו תורה קסבר ר"מ בנותר שקלו שלם שהוא חייב קלבון דאמר רבי מאיר כמין מטבע של אש הוציא הקב"ה מתחת כסא כבודו והראהו למשה ואמר לו זה יתנו כזה יתנו: נתן סלע ליטול שקל חייב שני קולבנות. אמר ר' אלעזר דר' מאיר היא <דר"מ אמר אחד שקל שהוא נותן ואחד סלע שהוא נוטל> דתניי אלו חייבין בקולבון כו' קלבון א' ור' מאיר אמר ב' קולבנות ומר רב <ס"א ורב אמר> ד"ה היא דאמר רבי מאיר אחד שקל שהוא נותן וא' שקל שהוא נוטל וא' לדברי תורה על דעתיה דרב ג' קולבנות אינון אתא ר' ירמיה ר' שמואל בר רב יצחק בשם רב שלשה קולבנות אינון א' שקל שהוא נותן וא' שקל שהוא נוטל ואחד לדבר תורה: האחים והשותפים שחייבין בקלבון ופטורין ממעשר בהמה בשחלקו וחזרו ונשתתפו שחייבין במעשר בהמה ופטורין מן הקלבון בשלא חלקו א"ר לעזר

דף ו,ב פרק א הלכה ד גמרא והן שחלקו גדיים כנגד תיישים ותיישים כנגד גדיים אבל אם חלקו גדיים כנגד גדיים ותיישים כנגד תיישים הוא חלקו משעה הראשונה א"ר יוחנן אפילו חלקו גדיים נגד גדיים ותיישים נגד תיישים כלקוחות הן ופטורין מן המעשר כההוא

דף ז,א פרק א הלכה ד גמרא דתנינן תמן הלקוח ושניתן לו במתנה פטור ממעשר בהמה. ר' חייא >ר' חזקיה> אמר רבי ירמיה בעי ולמה לית נן אמרין פעמים שהן חייבין בזה ובזה ופעמים שהן פטורים בזה ובזה היך עבידא >חלקו את הנכסים ואחר כך חלקו את הבהמה חייבין בזה ובזה חלקו את הבהמה ואחר כך חלקו את הנכסים פטורין מזה ומזה< חלקו הנכסים ולא חלקו הבהמה חייבין בזה ובזה חלקו הבהמה ולא חלקו את הנכסים פטורים מזה ומזה א"ר מנא הדא דאת אמר בשלא היתה הבהמה רוב אבל אם היתה הבהמה רוב הן הן עיקר נכסי ר' אבין אמר ר' שמי בעי מפני שעשיתן כאדם אחד אצל מעשר בהמה את פוטרו מן הקלבון א"ל לא שניא היא שהוא נותן סלע אחת שלימה מעתה אפילו חלקו וחזרו ונשתתפו חייבין במעשר בהמה ופטורים מן הקלבון ותנינן חייבין בקלבון ופטורין במעשר בהמה: ר' בא בשם אבא בר רב הונא היא שני

דף ז,ב פרק א הלכה ד גמרא אחין שירשו את אביהן היא שני גיסין שירשו את חמיהן לאיכן היו הקלבנות נופלין ר"מ אומר לשקלים רבי לעזר אומר לנדבה ר' שמעון שזורי אומר ריקועי זהב וצפוי לבית קודש הקדשים בן עזאי אומר שולחנין היו נוטלין אותן בשכרן ויש אומרים להוצאת דרכים:

מסכת שקלים פרק ב

דף ז, ב פרק ב הלכה א משנה מצרפין שקלים לדרכונות מפני משוי הדרך כשם שהיו שופרות במקדש כך היו שופרות במדינה בני העיר ששלחו את שקליהן ונגנבו או שאבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגיזברין ואם לאו נשבעין לבני העיר ובני העיר שוקלין תחתיהן נמצאו או שהחזירו הגנבים אלו ואלו שקלים ואין עולין להן לשנה הבאה:

דף ז, ב פרק ב הלכה א גמרא ויעשו אותן מרגליות שמא תזיל המרגליות ונמצא ההקדש מפסיד כההיא דתנינן תמן וכלן נפדין בכסף ובשוה כסף חוץ מן השקלים ואין פודין בכלים ואמר ר' שמואל בר רב יצחק שמא יזילו הכלים ונמצא ההקדש מפסיד אוף הכא נמי שמא תזיל המרגליות ונמצא ההקדש מפסיד מתניתא בתקלין חדתין אבל בתקלין עתיקין לא בדא ותני כן עתיקין במקדש ואין עתיקין במדינה מתניי בש"ח אבל בשומר שכר לא בדא א"ר אבא ואפי' תימר בש"ש נגנבו בלסטים מזויין אבדו <כמי> שטבעה ספינתו בים אמר רבי יוסטי ב"ר סימון אתיא כמאן דאמר תורמין על הגבוי ועל העתיד לגבות

דף ח, א פרק ב הלכה א גמרא ברם כמ"ד אין תורמין לא על הגבוי <ולא על הממושכן> ועל העתיד לגבות לא בדא: בני העיר ששלחו את שקליהם כו': א"ר אלעזר דר' שמעון היא דר' שמעון אומר קדשים שהוא חייב באחריות כנכסיו הן א"ר יוחנן ד"ה היא משום שבועת תקנה. ע"ד דרבי יוחנן ניחא נשבעים לגזברים ואם לאו נשבעים לבני העיר ובני העיר שוקלים אחרים תחתיהן משום שבועת תקנה אלא לרבי לעזר נשבעים לבני העיר הדא היא דר' שמעון נשבעים לגזברים גיזברים מאי עבידתייהו נשבעים לבני העיר במעמד גיזברים כי היכי דלא לחשדינהו אי נמי דלא נשוו להו פושעים אע"פ שקבלו בני העיר לשלם אין ההקדש יוצא בלא שבועה: הפריש שקלו ואבד ר' יוחנן אמר חייב באחריותו עד שימסרנו לגיזבר רבי שמעון בן לקיש אומר הקדש ברשות הגבוה בכל מקום שהוא מתניתא

פליגא על ר"ש בן לקיש נשבעין לבני העיר ובני העיר שוקלין תחתיהן לא עוד היא משום שבועת תקנה: תני הראשונים נופלים לתיקלין חדתין והשניים נופלים לתיקלין עתיקין. אלו הן הראשונים ולא הן השניים רבי פינחס בי ר' חייא <חנינא> ור' אבא מרי חד אמר אלו ששלחו בני העיר תחילה וחרנה אמר אלו שהגיעו לידי גזברין תחילה:

דף ח,ב פרק ב הלכה ב משנה הנותן שקלו לחבירו לשקול על ידו ושקלו על ידי עצמו אם נתרמה התרומה מעל השוקל שקלו מן ההקדש ונתרמה התרומה וקרבה הבהמה מעל ממעשר שני ודמי שביעית יאכל כנגדן:

דף ח,ב פרק ב הלכה ב גמרא השוקל כו' אן תנין אם קרבה הבהמה ותני דבי ר' אם נתרמה התרומה <נ"א אן תנין אם נתרמה התרומה ותני דבית רבי אם קרבה הבהמה אמר ר' לעזר מאן תנא אם קרבה הבהמה ר"ש דר"ש אומר מיד וכו'> מאן תנא אם נתרמה התרומה רבי שמעון היא דאמר רבי שמעון מיד היה מקבל מעותיו והכהנים זריזים הן וקשיא אילו הגונב עולתו של חבירו ושחטה סתם סתמה לא לשם בעלים הראשונים מכפרת אמר ר' יודן תיפתר במסויים משל בית רבן גמליאל שהיה מתכוין ודוחפו לתוך הקופה וחש לומר שמא לשיריים הן נופלין וכי יש מעילה בשיריים אלא כרבי מאיר דרבי מאיר אומר מועלין בשיריים עוד היא במסויים של בית רבן גמליאל שהיה מתכווין ותורמו לשמו: מה נהנה א"ר אבין בשם רבן דתמן מכיון שב"ד ראוין למשכן ולא מישכנו כמי שנהנה: ממעשר שני וכו' דכתיב (ויקרא כז) אך בכור אשר יבכר לה' בבהמה לא יקדיש איש אותו כל שהוא קודש אין קדושה חלה עליו

דף ט,א פרק ב הלכה ב גמרא כיצד הוא עושה מביא סלע של חולין ואומר מעות מעשר שני בכל מקום שהן יהו מחוללין על סלע זו ואותה סלע נתפס לשם מעשר שני והשאר נעשו שקלים:

דף ט, א פרק ב הלכה ג משנה המכנס מעות ואמר הרי אלו לשקלי בית שמאי אומרין מותרן נדבה ובית הלל אומרים מותרן חולין שאביא מהן שקלי שוין שהמותר חולין אלו לחטאתי שוין שהמותר נדבה שאביא מהן חטאתי שוין שהמותר חולין אמר רבי שמעון מה בין שקלים לחטאת אלא של שקלים יש להן קיצבה ולחטאת אין לה קיצבה ר' יהודה אומר אף לשקלים אין להן קיצבה שכשעלו ישראל מן הגולה היו שוקלין דרכונות חזרו לשקול סלעים חזרו לשקול טבעין ביקשו לשקול דינרין ולא קבלו מהן א"ר שמעון אע"פ כן יד כולן שוה אבל חטאת זה מביא בסלע וזה מביא בשתים וזה מביא בשלש :

דף ט, א פרק ב הלכה ג גמרא המכנס וכו' ר' יוסי בשם ר' לעזר מה פליגין במכנס פרוטרוט אבל באומר אלו לשקלי כל עמא מודיי שהמותרן נדבה רבי חייא <חזקיה> ור' ביבי בשם ר' לעזר מה פליגין במכנס פרוטרוט אבל באומר אלו לשקלי כ"ע מודיי שהמותרן חולין א"ר חייא <חזקיה> מתניתא מסייעא לר' ביבי דתנן אמר ר"ש מה בין שקלים לחטאת אלא שהשקלים יש להן קיצבה ולחטאת אין לה קיצבה מה אנן קיימין אם באומר שאביא מהן שקלי כל עמא מודיי שהמותרן חולין אם באומר שאביא מהן חטאתי כל עמא מודיי שהמותר חולין אלא כן אנן קיימין באומר אלו לשקלי שקלים על ידי שקצבתן מן התורה מותרן חולין חטאת ע"י שאין קצבתה מן התורה מותרה נדבה מה עבד לה רבי יוסי בשם רבי לעזר פתר לה במכנס פרוטרוט וכבית הלל והא תנינן

דף ט, ב פרק ב הלכה ג גמרא מותר שקלים חולין פתר לה במכנס פרוטרוט וכבית הלל המפריש שקלו וסבר שהוא חייב ונמצא שאינו חייב לא קדש המפריש שנים וסבר שהוא חייב שנים ונמצא שאינו חייב אלא אחד אותו השני מה את עביד ליה נשמעינה מן הדא הפריש חטאתו וסבר שהוא חייב ונמצא שאינו חייב לא קדשה הפריש שנים וסבר שהוא חייב שנים ונמצא שאינו

חייב אלא אחת אותה שניה מה את עבד לה אלא רועה
ה"נ אלו לנדבה וכא היאך אומר אתה אלו : רבי יודא
אומר כו' : דרכונות דינרין חזרו לשקול סלעין כשמוען
חזרו לשקול טבעין פלגי סלעין בקשו לשקול דינרין
קרטין ולא קבלו עליהן מן הדא (נחמיה י) והעמדנו
עלינו מצות לתת שלישיית השקל בשנה לעבודת בית
אלהינו ר' חלקיה בשם ר' אחא מכאן שצריך אדם
לשלוש שקלו שלשה פעמים בשנה מכאן שאין מטריחין
על הציבור יותר מג"פ בשנה א"ר אבין מכאן לג' סאין
מכאן לג' קופות מכאן לג' הפרשות כתיב (שמות ל) זה
יתנו כל העובר על הפקודים ר' יהודה ור' נחמיה חד
אמר לפי שחטאו במחצית היום יתנו מחצית השקל
וחרנה אמר לפי שחטאו בשש שעות ביום יתנו מחצית
השקל דעבד שיתא גרמסין ר' יהושע בי ר' נחמיה בשם
ר' יוחנן בן זכאי לפי שעברו על עשרת הדברות יהיה
נותן כל אחד ואחד עשרה גרה ר' ברכיה ר' לוי בשם רבי
שמעון בן לקיש לפי שמכרו בכורה של רחל בעשרים
כסף יהיה כל אחד ואחד פודה את בנו בכורו בעשרים
כסף ר' פינחס בשם ר' לוי לפי שמכרה בכורה של רחל
בעשרים כסף ונפל לכל א' וא' מהם טבעה לפיכך יהיה
כל אחד ואחד נותן שקלו טבעה :

דף ט, ב פרק ב הלכה ד משנה מותר שקלים חולין
מותר עשירית האיפה מותר קיני זבין קיני זבות וקיני
יולדות חטאת ואשמות מותרן נדבה זה הכלל כל שהוא
בא לשם חטאת ומשום אשמה מותרן נדבה

דף י, א פרק ב הלכה ד משנה מותר עולה לעולה מותר
מנחה למנחה מותר שלמים לשלמים מותר הפסח
לשלמים מותר נזירים לנזירים מותר נזיר לנדבה :

דף י, א פרק ב הלכה ד גמרא א"ר יוסי עד דאנא תמן
שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל הפריש שקלו ומת
א"ל יפלו לנדבה מותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן
אמר יוליקם לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לנדבה
מתניתא פליגא על רבי יוחנן מותר שקלים חולין מותר

עשירית האיפה מותר קיני זבים וקיני זבות מותר קיני יולדות חטאת ואשמות מותרן נדבה מה עבד לה רבי יוחנן פתר לה מותר עשירית האיפה של מנחת חוטא של כל ישראל רבי יוסי <יוחנן> אמר על דא עליל אבא בר בא דאינון אמרין מניין שהפסח משתנה לשם שלמים תלמוד לומר (ויקרא ג) ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא מן הצאן בא שלמים התיבון הרי עולה מן הצאן דבר שאינו בא אלא מן הצאן יצאת עולה שהיא באה אפילו מן הבקר התיבון הרי אשם א"ר <ביבא> בון בר כהנא מן הצאן דבר שהוא בא מכל הצאן יצא אשם שאינו בא אלא מן האילים בלבד <התיב ר' בון> בכל אתר את אמר מן למעט והכא את אמר מן לרבות א"ר מנא <אבין> הכא נמי מן למעט מיעוט שאינו בא בן שתי שנים מיעוט שאינו בא נקיבה וגבי אשם נמי מן למעט הוא שאינו בא אלא מן האילים בלבד התיבון והכתיב (ויקרא א) ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים או מן העזים לעולה מעתה מותר הפסח בא עולה אמר רבי אבון משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שהוא לאכילה ואין משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שאינו לאכילה א"ר יוסי בי רבי בון משנין קדשים קלים לשם קדשים קלים ואין משנין קדשים קלים לשם קדשי קדשים רבי יוחנן אמר על דא עליל רבי חנינה דאינון אמרין אין הפסח משתנה לשם שלמים אא"כ שחטו לשם שלמים ואני אומר אפילו שחטו לשם עולה א"ר אילא טעמא דרבי יוחנן אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא זבח בא שלמים ומשתנה למחשבת פסול היך עבידא שחטו לשם עולה על מנת לזרוק דמו למחר מכל מקום פסול הוא אין תימר משתנה למחשבת פסול פיגול אין תימר אין משתנה למחשבת פסול פיגול <פסול>: לשמו ושלא לשמו בשאר ימות השנה רבי בון בר <בשם> חייא בשם שמואל בר אבא מכיון שאין לו שם נעשה כשוחטו לשמו ושלא לשמו בשתיקה והוא כשר

דף י, ב פרק ב הלכה ד גמרא אמר ליה אי"כ הוא אפילו שחטו לשמו ע"מ לזרוק דמו שלא לשמו יעשה משעה הראשונה כשוחטו לשמו ושלא לשמו בשתיקה ויהא כשר אמר רבי אבא מרי <אחיה דרבי יוסי> <מאן אמר> מה נאמר בשתיקה כשר או נאמר בשתיקה פסול. מותר נזיר לנדבה רב חסדא אמר והוא שקרבה חטאתו בסוף אבל אי קרבו שלמים בסוף מותרן שלמים אי"ר זעירא אפילו קרבן שלמים לבסוף הלכה אחת היא בנזיר שתהיה מותרה נדבה מתניתא מסייעא לדין ומתניתא מסייעא לדין מתניתא מסייעא לרבי זעירא <אפילו> אלו הן מעות סתומין כל שדמי חטאת מיתות מעורבות בהן ואפילו הפריש דמי חטאת מתוכה מעות סתומין הן מתניתא מסייעא לרב חסדא אלו לחטאתי והשאר לשאר נזירותי ומת מועלין בכולן ואין מועלין במקצתן ולא אמר אם מת יפלו לנדבה רב חסדא אמר מותר לחמו של נזיר יורקב אי"ר יוסי ויאות להקריבו בפני עצמו אין את יכול שאין לך לחם קרב לעצמו להקריבו עם נזירות אחרת אין את יכול שאין לך נזירות באה בלא לחם לפום כן צריך מימר מותר לחמו של נזיר יורקב סברין מימר הוא לחו הוא מותר נסכיו אמר רבי יוסי בר רבי בון מותר נסכיו קדשי קדשים אינון ויפלו לנדבה על דעתיה דרבי יוסי בר רבי בון שמואל אליבא דרב חסדא במותר נסכים ורבי חייא <חסדא> ורבי אלעזר שלשתן אמרו דבר אחד רבי חייא <חסדא> אהן דאמרן שמואל דאמר רבי יוסי עד דאנא תמן שמעית קל רב יהודה שאיל לשמואל הפריש שקלו ומת אי"ל יפלו לנדבה רבי אלעזר אומר מותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר יוליכס לים המלח רבי אלעזר אומר יפלו לנדבה:

דף י, ב פרק ב הלכה ה משנה מותר שבויים לשבויים מותר שבוי לאותו שבוי מותר עניים לעניים מותר עני לאותו עני מותר המתים למתים מותר המת ליורשיו רמ"א מותר המת יהא מונח עד שיבא אליהו רבי נתן אומר מותר המת בונין לו נפש על קברו:

דף י,ב פרק ב הלכה ה גמרא גבו לו בחזקת שאין לו ונמצא שיש לו ר' ירמיה סבר מימר מותר המת ליורשיו אמר ליה רבי אידי דחוטרא הגע עצמך דלא כוונן אלא ליה אמר ליה אנא לא אמרית את מנן לך תני בשם רבי נתן מותר המת יבנה לו נפש על קברו ויעשה לו זילוף על גבי מיטתו תני

דף יא,א פרק ב הלכה ה גמרא אין פודין שבוי בשבוי ואין גובין טלית בטלית ואין ממחין ביד פרנסים לכך תני רבן שמעון בן גמליאל אומר אין עושין נפשות לצדיקים דבריהם הן הן זכרון רבי יוחנן הוה מסמיך ואזל עאל ר' חייא בר אבא והיה רבי אליעזר חמי ליה ומטמר ליה מקמיה ואמר הלין תרתין מילייהו הדין בבלאה עביד ביה חדא דלא שאיל בשלומית וחדא מיטמר אמר ליה רבי יעקב בר אידי כך נהיגין גבהון דזעירא לא שאיל בשלומיה דרבה דאינון נהגון ומקיימין (איוב כט) ראוני נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו א"ל מהו למיעבר קמי דאדורא צלמי אמר ליה מה את פליג ליה יקר עבור קמוהי וסמי עינוי אמר ליה יאות ר' אליעזר עביד דלא עבר קמך ועוד עיבד הא בבלאה דלא אמר שמעתא משמיה נכנסו לפניו רבי אמי ור' אסי אמרו לו ר' כך היה מעשה בבית הכנסת של טרסיים בנגר שיש בראשה גלוסטרא שנחלקו רבי אליעזר ורבי יוסי עד שקרעו ס"ת בחמתן קרעו ס"ד אלא שנקרא ספר תורה והיה שם זקן אחד ורבי יוסי בן קסמא שמו אמר תמיהני אם לא הוה בית הכנסת זה ע"ז וחזר ואמר הכדין מחבריה נכנס לפניו רבי יעקב בר אידי אמר ליה כתיב (יהושוע יא) כאשר צוה א' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וגו' וכי כל דיבור ודיבור שהיה יהושע יושב ודורש היה אומר כך אמר משה אלא יהושע יושב ודורש ויודעין הכל שהתורה של משה היא אף אתה אליעזר יושב ודורש והכל יודעין שהתורה שלך היא אמר להן מפני מה אין אתן יודעין לרצות כבן אידי חבירינו ורבי יוחנן מאי כולי האי דבעי דיימרון שמעתא משמיה דאף דוד ביקש עליה רחמים

שנאמר (תהילים סא) אגורה באהלך עולמים אחסה
בסתר כנפיך סלה וכי עלתה על דעתו של דוד שיהא חי
וקים לעולמים אלא כך אמר דוד לפני הקב"ה רבונו של
עולם אזכה שיהו דברי נאמרין בבתי כנסיות ובבתי
מדרשות שמעון בן נזירא בשם ר' יצחק אמר כל תלמיד
חכם שאומרים דבר הלכה מפיו בעולם הזה שפתיו
רוחשות עמו בקבר שנאמר (שיר השירים ז) וחכך כיון
הטוב וגוי' דובב שפתי ישינים מה כומר של ענבים זה
כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב אף שפתותיהם
של צדיקים כיון שאומרין דבר הלכה מפיהם של
צדיקים שפתותיהן מרחשות עמהן בקבר מה הנאה לו
בר נזירא אמר כהדין דשתי קונדיטון רבי יצחק אמר
כהדין דשתי חמר עתיק <אע"ג דלית ליה> אע"ג דשתי
ליה טעמא בפומיה. רב גידל אמר האומר שמועה בשם
אומרה יראה בעל שמועה כאילו עומד לנגדו שנאמר
(תהילים לט) אך בצלם יתהלך איש כתיב (משלי כ) רב
אדם יקרא איש חסדו זה שאר כל אדם (שם) ואיש
אמונים מי ימצא זה רבי זעירא דאמר רבי זעירא ליתנן
צריכין חששין לשמעתיה דרב ששת דהוא

דף יא, ב פרק ב הלכה ה גמרא גברא מפתחא אמר ליה
ר' זעירא לרבי אסי חכים רבי לבר פתייא דאת אמר
שמעתא משמיה אמר ליה ר"י אמרה משמיה אמר ליה
רבי זעירא לר' אסי חכים ר' לרב דאת אמר שמעתתא
משמיה א"ל ר' אדא בר אהבה אמרה משמיה אין דור
שאין בו ליצנין כדורו של דוד מה היו פרוצי הדור עושין
היו הולכין אצל חלונותיו של דוד אומרין לו דוד דוד
אימתי יבנה ב"ה אימתי בית ה' נלך והיה דוד אומר
אע"פ שמתכוונין להכעיסני יבא עלי אם לא הייתי שמח
בדבריהם דכתיב (תהילים קכב) שמחתי באומרים לי
בית ה' נלך (שמואל ב ז) והיה כי ימלאו ימך ושכבת
את אבותיך אמר לו הקב"ה לדוד ימים שלמים אני
מונה לך ולא ימים חסרים כלום שלמה בנך יבנה ב"ה
אלא להקריב קרבנות ציבור חביב עלי צדקה ומשפט
שאתה עושה יותר מן הקרבן שנאמר (משלי כא) עשה

צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח:

מסכת שקלים פרק ג

דף יא, ב פרק ג הלכה א משנה בשלשה פרקים בשנה תורמין את הלשכה בפרוס הפרוס העצרת בפרוס החג והן גרנות של מעשר בהמה דברי ר' עקיבה בן עזאי אומר בעשרים ותשעה באדר ובאחד בסיון ובעשרים ותשעה באב ר' לעזר ור' שמעון אומרים באחד בניסן בא' בסיון בכ"ט באלול ולמה אמרו בכ"ט באלול ולא אמרו באחד בתשרי מפני שהוא י"ט ואי אפשר לעשר ביי"ט לפיכך הקדימוהו בכ"ט באלול:

דף יא, ב פרק ג הלכה א גמרא א"ר אבהו כל הן דתנינן פרס פלגא פלגא דלי יום קודם למועד שדורשים בהלכותיו: והן גרנות וכו': א"ר יוחנן מפני שהן פירקי לידה ר' אחא ור' תנחום בר חייה בשם ריב"ל כדי שתהיה הבהמה מצויה לעולי רגלים א"ר יודן שלא יבא לידי בל תאחר א"ר יוסה כל המשהה טבלו עובר בבל תאחר תמן

דף יב, א פרק ג הלכה א גמרא תנינן רמ"א בא' באלול ר"ה למעשר בהמה ר' אלעזר ור' שמעון אומרים באחד בתשרי בן עזאי אומר האלוליים <הם> מתעשרין בפני עצמן א"ר חונה טעמא דר"מ עד כאן הן מתמצות לילך מן הישנות מכאן ואילך הן מתחילות לילד מן החדשות ר' יוסה בר רבי בון בשם רב חונה טעמא דר"א ור"ש (תהילים סה) לבשו כרים הצאן אלו הבכורות ועמקים יעטפו בר אלו האפילות יתרועעו אף ישירו אלו נכנסים לדיר להתעשר אמר לבן עזאי הואיל ואלו אומרים כך ואלו אומרים כך יהו האלוליים מתעשרין בפני עצמן הא כיצד נולד לו בהי באב והי באלול והי בתשרי אין מצטרפין נולד לו בהי בתשרי והי באב הרי אלו מצטרפין ובן עזאי מכריע על דברי תלמידיו אתא ר' ירמיה ור' מיישא בשם ר' שמואל בר רב יצחק שכן

נחלקו עליה אבות העולם ומאן נינהו אבות העולם תנא ר' יונה קומי ר' ירמיה ר' ישמעאל ור"ע זאת אומרת בן עזאי חבר ותלמיד הוה דר"ע אין תימר רביה אית בר נש אמר לרביה הואיל ואלו אמרו כך ואלו אמרו כך רבי אבון בשם ר' שמואל בר רב יצחק שמע לה מן הדא אמר לו בן עזאי על החלוקין אנו מצטערין אלא שבאת לחלוק עלינו את השווין זאת אומרת בן עזאי חבר ותלמיד הוה לר"ע אין תימר רביה אית בר נש אמר לרביה אלא שבאת לחלוק עלינו את השווין : תמן תנינן כל הנולדין מאחד מתשרי עד כ"ט באלול הרי אלו מצטרפין חמשה לפני ראש השנה וה' לאחר ראש השנה אין מצטרפין ה' לפני הגורן וה' לאחר הגורן הרי אלו מצטרפין א"ר יוסה הדא אומרת מעשר בהמה לא עשו אותו לא כחנט ולא כשליש אין תימר כחנט ליתני כל המעוברים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול

דף יב, ב פרק ג הלכה א גמרא אין תימר כשליש ליתני כל הנולדים עד עשרים ושנים באלול רבי שמאי בשם רבי ביבי ברבי חייא כשליש עשו אותו כרבי שמעון דאמר ר' שמעון מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר קם רבי מנא עם רבי שמאי א"ל את אמרת הדא מילתא תמן תנינן בן עזאי אומר האלוליים מתעשרין לעצמן לא אפילו נולד עד עשרים ותשעה באלול אית לך מימר בן עזאי כרבי שמעון ולא כרבנן כמה דאת אמר על דרבנן מניחן לשנה הבאה והן מתעשרין עם בני שנתן כן את אמר על דבן עזאי מניחן לגורן הבא והן מתעשרין עם בני אלולים אמר רבי חייא <חונה> זאת אומרת ימים שהבכור מחוסר זמן בהן עולה לו לתוך שנתו אמר רבי מנא אמר ר' יונה אבא שמע לה מן הדא (דברים טו) כל הבכור אשר יולד וגוי הזכר תקדיש הא כיצד משעת לידתו את מונה לו שנה :

דף יב, ב פרק ג הלכה ב משנה בשלש קופות של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה וכתוב עליהן אל"ף בי"ת גימ"ל רבי ישמעאל אומר יונית כתוב עליהן אלפ"א בית"א גמ"א אין התורם נכנס לא בפרגוד חפות

ולא במנעל ולא בסנדל ולא בתפילין ולא בקמיע שמא יעני ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמר מתרומת הלשכה העשיר שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום שנאמר (במדבר לב) והייתם נקיים מה' ומישראל ואומר (משלי ג) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם :

דף יג,א פרק ג הלכה ב גמרא תמן תנינן מפנין אפילו ד' וחמש קופות ר' זעירא שאל את רבי יאשיה כמה היא שיעורן של קופות אמר ליה נלמוד סתום מן המפורש <תני> דתניא בשלש קופות של שלש שלש סאין שהן תשעה סאין שהן עשרים ושבע סאין תורמין את הלשכה וכתוב עליהן אל"ף בי"ת גימ"ל מפני מה כתוב עליהן א' ב' ג' לומר מסתפק מן הראשונה קודם לשנייה ומן השנייה קודם לשלישית תמן תנינן המוציא יין כדי מזיגת הכוס רבי זעירא שאל את רבי יאשיה כמה שיעורן של כוס א"ל נלמד סתום מן המפורש דתני ר' חייא ארבע כוסות שאמרו ישנן רביעית של יין האיטלקי אמר רבי יוסי בר אבין משום רבי יוחנן דרבי יהודה היא דתני מים כדי גמיעה ר' יהודה אומר כדי לשוף בהן את הקילור <נ"א ר' יהודה אומר כדי מזיגת הכוס> יין כדי גמיעה ר' יהודה אומר כדי מזיגת הכוס הדא אמרה מזוג כדי מזיגת הכוס כמה שיעורן של כוסות רבי אבין אמר יטרטון ורביע מהו לשתותן בכרך אחד מדאמר רבי מנא אמר רבי יוסי הלל אם שמען בבית הכנסת יצא הדא אמרה אם שתאן בכרך אחד יצא מהו לשתותן בפיסקין כלום אמרו שישתה לא כדי שישתה ולא שישתכר אם שתה בפיסקן אף הוא אינו משתכר מהו לצאת ביין של שביעית תני רב אושעיא יוצאין ביין של שביעית מהו לצאת בקונדיטין מדתני בר קפרא קונדיטין כיין הדא אמרה יוצאין ביין קונדיטין מהו לצאת ביין מזוגין מדתני רב חייא ארבעה כוסות שאמרו יוצאין בהן בין חייין ובין מזוגין ובלבד שיהא בהן טעם ומראה יין אמר רבי ירמיה מצוה לצאת ביין אדם שנאמר (משלי כג) אל תרא יין

כי יתאדם כי יתן בכוס עינו וגומר תאני מבושל כמתובל מהו לצאת ביין מבושל אמר רבי יונה יוצאין ביין מבושל רבי יונה לטעמיה דרבי יונה כד הוה שתי ארבע כסי דפסחא הוה חזיק רישא עד חגא חמיתיה חדא מטרוניתא אפוי נהירין אמרה סבא סבא חדא מהני תלת מילין אית בך או דשתוי חמרא את או דמלוי בריבית את או דמגדל חזירי את א"ל תיפח רוחא דההיא איתתא דחדא מאלין תלת מילא לית בי אלא אולפני

דף יג, ב פרק ג הלכה ב גמרא שכיח לי דהכין כתיב (קוהלת ח) חכמת אדם תאיר פניו ר' אבהו אתי לטיבריא חמוניה תלמידוי דר' יוחנן אפוי נהורין אמרון תלמידים לרבי יוחנן אשכח רבי אבהו סימא אתא לגביה א"ל מאי אורייתא חדתא שמעת א"ל תוספתא עתיקא קרא עליה חכמת אדם תאיר פניו א"ר חגין לוגא דאורייתא תמונתא עתיקא דמורייסא דציפורי א"ר יונה וחכמנא לה <דב"ש> דבית רבי ינאי הוה מכילין בה דבש תני חצי שמינית טברנית הישנה א"ר יוחנן הדין דידן <הות> היא ולמה קרי ליה עתיקה מן בגין דהוה ביומי אית דאמרי דהות זעירא ורבתא ואית דאמרי דאזעירא ולא אזעירא כמה דהות כמה הוא שיעור של כוס רבי יוסי בשם ר' יוסי בן פזי ור' יוסי בר ביבי בשם ר' שמואל אצבעיים על אצבעיים על רום אצבע ומחצה ושליש אצבע. <תני יבש כזית דברי רבי נתן> רבנן דקיסרין ורבי יוסי בר ביבי בשם שמואל אתיא דר' נתן כר"ש כמה דר"ש אמר ברביעית כן אמר ר' נתן ברביעית לכשיקרש ויהא בו כזית רבי סימון בשם ריב"ל מעשה בפירדת רבי שמתה וטהרו את דמה משום נבילה ושאל רבי אליעזר את ר' סימון עד כמה ולא אשגח ביה ושאל לריב"ל ואמר ליה עד רביעית טהור יותר מרביעית טמא ובאש לר"א על <עד> דלא חזר ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני הדין עובדא א"ל רבי יצחק בר <ביסנא> כהנה עד רביעית טהור יותר מכאן טמא ובעט ביה אמר ליה רבי

זריקא בגין דשאיל לך את בעט ביה אמר ליה בגין דלא הות דעתי בי בעיטנא ביה דאמר רבי חנן (דבריס כח) והיו חייך תלואים לך מנגד זה שלוקח חטים לשנה ופחדת לילה ויום זה הלוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה הלוקח מן הפלטור ואנא סמיכנא אפלטור ומהו כדון העיד ר' יהושע בן פתורה על דם נבילה שהוא טהור מהו טהור טהור מלהכשיר אבל לטמות מטמא תמן תנינן דם השרץ כבשרו מטמא ואינו מכשיר ואין לנו כיוצא בו ושיעור טומאתו שדמו מטמא כבשרו אמר רבי יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר טמא וחד אמר טהור מאן דאמר טמא כרבי יהודה ומ"ד טהור כר' יהושע בן פתורה >נ"א רב אבוה דאימן אחתיה דר' יהודה וכו'< אמר ליה רב אבדומה דמן נחותה ויאות דרבי יהודה מורינא דבי נשיאה הוה: שמא יעני ויאמרו כו': תני רבי ישמעאל קוּוץ לא יתרום מפני החשד תני הגזברין היו מפספסין בקילקין תני

דף יד, א פרק ג הלכה ב גמרא מדברין היו עמו משעה שהוא נכנס עד שעה שהוא יוצא וימלא פומיה מוי אמר ר' תנחומא מפני הברכה רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שהוצא צריך לצאת ידי המקום בתורה מנין דכתיב (במדבר לב) והייתם נקיים מה' ומישראל בנביאים מנין דכתיב (יהושוע כג) אל אלהים ה' וגוי' וישראל הוא ידע בכתובים מנין דכתיב (משלי ג) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם גמליאל זוגא שאל לרבי יוסי בר רבי בון איזהו המחזור שכולם אמר ליה והייתם נקיים מה' ומישראל:

דף יד, א פרק ג הלכה ג משנה של בית רבן גמליאל היה נכנס ושקלו בין אצבעותיו וזרקו לפני התורם והתורם מתכווין ודחפו לתוך הקופה אין התורם תורם עד שהוא אומר להם אתרום והן אומרין לו תרום תרום תרום שלשה פעמים תרם את הראשונה וחיפה בקטבליאות השנייה וחיפה בקטבליאות השלישית לא היה מחפה ולמה היה מחפה שמא ישכח ויתרום מן

הדבר התרום תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל
והשניה לשם כרכים המוקפין לה והשלישית לשם בבל
ולשם מדי ולשם מדינות הרחוקות:

דף יד, א פרק ג הלכה ג גמרא של בית ר"ג וכו'. אילו
היו שני כריים ותרם מאחד מהן על חבירו שמא לא
פטר חבירו הנחת רוח היא להם שלא יהא קרבן
מתקרב אלא משלהן תחילה. תני שמט את
הקטבליאות נעשו כולן שיריים תני שלישיית היא היתה
עשירה שבכולן שהיו בה <איצטלי> אסטריאות של
זהוב ודרכונות של זהוב תני תרם את הראשונה לשם
א"י ולשם כ"י שנייה לשם כרכים המוקפים ולשם כל
ישראל והשלישית לשם בבל ומדי ולשם מדינות
הרחוקות ולשם כ"י תני נטל מן הראשונה אע"פ שיש
בראשונה נוטל מן השנייה נטל מן השנייה אף ע"פ שיש
בשנייה נוטל מן השלישית

דף יד, ב פרק ג הלכה ג גמרא שלמה שלישיית חוזר
לשנייה שלמה שנייה חוזר לראשונה שלמו שלשתן
חוזר ושוקל רבי מאיר אומר חוזר לשיריים שהיה רבי
מאיר אומר מועלים בשיריים שמא יצטרכו להן בסוף
וכן היה רבי פינחס בן יאיר אומר זריזות מביאה לידי
נקיות נקיות מביאה לידי טהרה טהרה מביאה לידי
קדושה קדושה מביאה לידי ענוה ענוה מביאה לידי
יראת חטא יראת חטא מביאה לידי חסידות חסידות
מביאה לידי רוח הקודש רוח הקודש מביאה לידי
תחיית המתים תה"מ מביאה לידי אליהו זכור
לטוב. זריזות מביאה לידי נקיות דכתיב (ויקרא טז)
וכלה מכפר נקיות מביאה לידי טהרה דכתיב (ויקרא
יב) וכפר עליה הכהן וטהרה וטהרה מביאה לידי קדושה
דכתיב (ויקרא טז) וטהרו וקדשו קדושה מביאה לידי
ענוה דכתיב (ישעיהו נז) כי כה אמר רם ונשא שוכן עד
וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח
ענוה מביאה לידי יראת חטא דכתיב (משלי כב) עקב
ענוה יראת ה' יראת חטא מביאה לידי חסידות דכתיב
(תהילים קב) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו

חסידות מביאה לידי רוח הקדש דכתיב (תהילים פט)
אז דברת בחזון לחסידיך רוח הקדש מביאה לידי
תחיית המתים דכתיב (יחזקאל לז) ונתתי רוחי בכם
וחייתם תחיית המתים מביאה לידי אליהו זכור לטוב
דכתיב (מלאכי ג) הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא
לפני בא יום ה' הגדול והנורא תנא בשם ר"מ <אומר>
כל מי שקבוע בארץ ישראל ומדבר בלשון הקודש ואוכל
פירותיו בטהרה וקורא ק"ש בבוקר ובערב יהא מבושר
שבן עולם הבא הוא:

מסכת שקלים פרק ד

דף יד, ב פרק ד הלכה א משנה התרומה מה היו עושין
בה לוקחין בה תמידין ומוספין ונסכיהם העומר ושתי
לחם ולחם הפנים וכל

דף טו, א פרק ד הלכה א משנה קרבנות הציבור שומרי
ספיחין בשביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה רבי
יוסי אומר אף הרוצה מתנדב שומר חנם אמרו לו אף
אתה אומר שאין באין אלא משל ציבור:

דף טו, א פרק ד הלכה א גמרא מה ראה זמן עצי כהנים
והעם להימנות אלא בשעה שעלו ישראל מן הגולה ולא
מצאו עצים בלשכה ועמדו אלו ונתנדבו עצים משל
עצמן ומכרום לצבור וקרבו מהן קרבנות ציבור והתנו
עמהן נביאים שביניהן שאפ"י לשכה מליאה עצים
ועמדו אלו ונתנדבו עצים משל עצמן שלא יהא קרבן
מתקרב אלא משלהן תחילה אמר רבי אחא דרבי יוסה
היא דרבי יוסה אומר אף הרוצה מתנדב ש"ח ר' יוסי
<אסי> בשם רבי אילא דברי הכל היא מה פליגין בגופו
של קרבן אבל במכשירי קרבן כל עמא מודיי שהוא
משתנה קרבן יחיד לקרבן ציבור תני אשה שעשתה
כתונת לבנה <צריכה למסור לציבור> כשירה ובלבד
שתמסרנה לציבור א"ר אחא דרבי יוסי היא דרבי יוסי
אומר אף הרוצה מתנדב ש"ח רבי יוסי <אסי> בשם ר'

אילא דברי הכל היא מה פליגין בגופו של קרבן אבל במכשירי קרבן כל עמא מודיי שהוא משתנה קרבן יחיד לקרבן ציבור מתניי פליגא על רבי יוסי אותן הימים נוהגין בשעת קרבן ושלא בשעת קרבן רבי יוסי אומר אינן נוהגין אלא בשעת קרבן בלבד ועוד מן הדא דתניא אמר רבי אליעזר בי רבי צדוק אנו היינו מבני סנאה בן בנימין וחל תשעה באב להיות בשבת ודחינו אותו למוצאי שבת והיינו מתענין ולא משלימין: העומר ושתי לחם ולחם הפנים וכל קרבנות הציבור: <מתניתא דר' ישמעאל דר' ישמעאל אמר אין העומר בא מן הסוריא>

דף טו,ב פרק ד הלכה א גמרא תמן תנינן כל קרבנות היחיד והציבור באין מן הארץ ומן חוצה לארץ מן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי לחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ רב חונה בשם רבי ירמיה דרבי ישמעאל היא דרבי ישמעאל אומר אין העומר בא מן הסוריא תמן תנינן עשר קדושות הן ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות ומה היא קדושתה שמביאין ממנה העומר והביכורים ושתי לחם מה שאין מביאין כן מכל הארצות ר' חייא <חונה> בשם רבי ירמיה דרבי ישמעאל היא דרבי ישמעאל אמר אין העומר בא מן הסוריא תמן תנינן ר' ישמעאל אומר מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קציר העומר שהוא מצוה ר' ישמעאל כדעתיה דר' ישמעאל דאמר אין העומר בא מן הסוריא כדעתיה דאמר יצא קציר העומר שהוא מצוה מאן תנא שומרי ספיחין בשביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ר' ישמעאל היא א"ר יוסה דברי הכל היא לא מצאו בסוריא מביאין אותן ספיחין שבא"י ההן עומד מהו שיזרע בתחילה רב חייא בר אדא בעי קומי רבי מנא לא נמצא כקומץ על השיריים שאינן נאכלין אמר ליה נעשה כחמשה דברים שהן באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה כיצד הוא עושה נוטל מעות מן השולחני ונותן לקוצרין ולשומרין עד שלא יקרב העומר ומביא מעות מתרומת הלשכה ומחללין

עליו וטבות כן <ר' יוסי בשם> רבי אחא בשם רבי בא כל מה שיתן הן הן דמיו משעה הראשונה תנא אף בפתחי אבנים כן כיצד הוא עושה נוטל מעות משולחני ונותן לחוצבין ולסתתין עד שלא תינתן על גבי הדימוס ומשניתן על הדימוס מביא מעות מתרומת הלשכה ומחללין עליה וטבת כן ר' יוסי <בשם רבי אחא> בי רבי בון בשם שמואל כל מה שיתן הן הן דמיה משעה הראשונה:

דף טז, א פרק ד הלכה ב משנה פרה ושעיר המשתלח
ולשון של זהורית באין מתרומת הלשכה כבש פרה וכבש שעיר המשתלח ולשון שבין קרניו ואמת המים וחומת העיר ומגדלותיה וכל צרכי העיר באין משירי הלשכה אבא שאול אומר כבש פרה כהנים גדולים עושין משל עצמן מותר שירי לשכה מה היו עושין בהן לוקחין בהן יינות שמנים וסלתות והשכר להקדש דברי רבי ישמעאל רבי עקיבה אומר אין משתכרין בשל הקדש אף לא משל עניים מותר התרומה מה היו עושין בה רקועי זהב ציפוי לבית קודש הקדשים רבי ישמעאל אומר מותר הפירות קיץ המזבח מותר תרומה לכלי שרת רבי עקיבה אומר מותר תרומה לקיץ המזבח מותר נסכים לכלי שרת רבי חנינה סגן הכהנים אומר מותר נסכים קיץ המזבח מותר התרומה לכלי שרת זה וזה לא היו מודים בפירות:

דף טז, א פרק ד הלכה ב גמרא כבש פרה כו'. ר' ישמעאל בר נחמן בשם רבי יונתן <נתן> ג' לשונות הן של שעיר בסלע של מצורע בשקל של פרה בשתי סלעים רבי חוניה דברת חוורין רבי בא בר זבדא בשם רבי שמעון בן חלפתא של פרה בשתי סלעים ומחצה ואית דמפקין לישנא בעשרה זוז <מותר שירי לשכה כו'> ר' יהודא בשם ר' שמואל תלמידי חכמים המלמדין את הכהנים הלכות שחיטה הלכות קבלה הלכות זריקה נוטלין שכרן מתרומת הלשכה רבי יצחק בר רדיפה בשם רבי אימי מבקרי מומי קדשים נוטלין שכרן מתרומת הלשכה רבי אחא ר' תנחום בר חייה בשם ר'

שמלאי מגיהי ספר העזרה <ס"א ספר עזרא> נוטלין
שכרן מתרומת הלשכה גידל בר בנימין בשם ר' אסי שני
דייני גזילות נוטלין שכרן מתרומת הלשכה שמואל
אמר נשים

דף טז, ב פרק ד הלכה ב גמרא האורגות בפרוכת
נוטלין שכרן מתרומת הלשכה רב חונה אמר מתרומת
בדק הבית מה פליג שמואל עבד ליה כקרבן רב חונה
עבד ליה כבניין אמר רבי חזקיה תנא ר' יהודה
<גרוגרות> נדנדות הקטרת וכל קרבנות הציבור באין
מתרומת הלשכה מזבח הזהב וכל כלי שרת באין
ממותר נסכים מזבח העולה וההיכל והעזרות באין
משירי הלשכה חוץ לעזרות באין מלשכת בדק הבית
והא תני אבני המזבח ההיכל והעזרות מועלין בהן וכי
יש מעילה בשיריים אלא כר"מ דר' מאיר אמר מועלין
בשיריים א"ר חייא <חיננא> כלום אמר ר"מ אלא
בתוך שנתו והכא חוץ לשנתו אנן קיימין א"ר חזקיה
תנא רבי יהודה נדנניות השלחן והמנורה והמזבחות
והפרוכת מעכבים את הקרבנות דברי ר"מ וחכ"א אין
לך מעכב את הקרבן אלא הכיור והכן בלבד ולא כן א"ר
אליעזר ור' יוסי בן חנינה תריהון אמרין כל הן דכתיב
נכח מעכב צלע אינו מעכב ואמר רבי שמואל בר נחמן
בשם רבי יונתן ואפילו צלע מעכב ואמר ר' אילא בשם
ר' שמואל בר נחמן ואפי' שימה מעכב א"ר חנינא כאן
בעבודות שבפנים כאן בעבודות שבחוץ אמר רבי חנינא
שחצית גדולה היתה בבני כהנים גדולים שיותר
מששים ככרי זהב <ס"א כסף> היו מוציאין בה שהיה
כבשה של פרה עומד ולא היה אחד מהן מוציא פרתו
בכבשו של חבירו אלא סותרו ובונה אותו משלו התיב
רבי עולא קומי רבי מנא והא תני שמעון הצדיק שתי
פרות עשה לא בכבש שהוציא את זו הוציא את זו אית
לך למימר שמעון הצדיק שחץ היה מאי כדון על שם
מעלה היא בפרה סילסול היא בפרה תני זיזין וכתלים
היו יוצאין מכאן ומכאן כדי שלא [יצאו ו] יצאו
הכהנים ויטמאו: ר' עקיבה אומר אין משתכרין כו' :

דף יז, א פרק ד הלכה ב גמרא אלא אם רצה יהיה ההפסד שלו והשכר להקדש מותר כהדא בר זמינא איתפקד גביה מדל דיתמין אתא ושאל לר' מנא אמר ליה אין בעית די ההפסדה דידך ואגרה דתרויכון שרי רבי חייה בר אדא איתפקד גביה מדל דיתמין ועביד כן: מותר פירות כו': <כולה דר' ישמעאל היא> מתניי דר' ישמעאל היא דרבי חייה בר יוסף פתר מתניתא מותר פירות שכר להקדש מותר נסכים זו סאה רביעית רבי יוחנן פתר מתניתא מותר פירות זו סאה רביעית מותר נסכים לבירוצים ולית ליה לרבי חייה בר יוסף לבירוצים אמר רבי חזקיה מה דנפל לסאה רביעית נפל לבירוצים על דעתיה דרבי חייה בר יוסף ניחא אין משתכרין בשל הקדש אף לא בשל עניים לפיכך זה וזה לא היו מודין בפירות על דעתיה דרבי יוחנן קשיא והא תנינן עמדו מגי' יספק מד' ותנינן זה וזה לא היו מודים בפירות לא היו מודים בפירות בקיץ למזבח אבל מודין היו בכלי שרת עד כדון בירוצי

דף יז, ב פרק ד הלכה ב גמרא ציבור ואפילו בירוצי יחיד ולא נמצאו כלי שרת באין משל יחיד כהדא דתנינן אשה שעשתה כתונת לבנה כשרה ובלבד שתמסרנה לציבור עד כדון בירוצי לח ואפילו בירוצי יבש כההיא דתנינן תמן הנסכים שקדשו בכלי ונמצא הזבח <פסול> אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו ואם <לאו> לנו יופסלו בלינה:

דף יז, ב פרק ד הלכה ג משנה מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ממנה שכר האומנין ומחללין אותה על <שכר> מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה [ואם בא חדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה] ואם לאו מן הישנה:

דף יז, ב פרק ד הלכה ג גמרא ולא נמצא הקדש מתחלל על ההקדש כיצד הוא עושה אמר רבי שמעון בר ביסנא מביא מעות ומחללן על הבנין ומביא קטורת ומחלל

עליהן ונותנים אותה לאומנין בשכרן אותן המעות מה
יעשה בהן רבי אומר אומר אני ינתנו לבית גרמו ולבית
אבטינס שהיו בקיאין בפיטום הקטורת ובמעשה לחם
הפנים א"ר שמואל בר רב יצחק והן שיהו חייבין להן
מעות משעה ראשונה רבי חייה בר בא

דף יח, א פרק ד הלכה ג גמרא בעי לא היו חייבין להן
מעות משעה הראשונה אתא רבי <ביבי> בא בשם ר'
חייה בשם ר' יוסי <יוחנן> מקייצין בהן את המזבח ר'
בא בר כהן בעי קומי ר' יוסה מחלפא שיטתיה דר' חייא
בר בא תמן צריכה ליה וכה פשיטא ליה הא דצריכה
ליה בכלי שרת הא דפשיטא ליה בקיץ למזבח
דאיתפלגון פיטמה בחולין ר' יוסי בי רבי חנינה אמר
פסולה רבי יהושע בן לוי אמר כשירה מה טעמא דרבי
יוסי בי רבי חנינה קודש היא שתהא הווייתה כקודש
מה טעמא דרבי יהושע בן לוי קודש היא שתהא באה
מתרומת הלשכה אמר רבי יוסי בי רבי בון אתיא דרבי
יוסי בן חנינה כשמואל ודרבי יהושע בן לוי כר' יוחנן
דתנינן המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות
ציבור רבי יוחנן אמר קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר
באומן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרו קטורת
ודרבי יוסי בי ר' חנינה כשמואל דאמר רב הונא בשם
שמואל מכתשת עשו אותה ככלי שרת לקדש א"ר יוסי
בי רבי בון אמרה <ר' זעירא קמיה> רבי חונא קומי רבי
יוסי דבר שקדש בכלי שרת נפדה אמר ליה ולא
דשמואל היא דשמואל אמר קל היא במותר דאיתפלגון
הותירו תמימים שמואל אמר נפדין כתמימים ורבי
יוחנן אמר נפדין כפסולי המוקדשים הותירו שעירים
על דעתיה דשמואל אם עולה נפדית לא כל שכן חטאת
על דעתיה דר' יוחנן אמר ר' זעירא ירעו אמר רבי
שמואל בר רב יצחק מקייצין בהן את המזבח וקשיא
יש חטאת שקריבה עולה אמר ר' יוסה שנייא היא שאין
קרבנות ציבור נקבעין אלא בשחיטה אמר רבי חייא
<חנינה> תנאי ב"ד הוא על המותר שיקרבו עולות :

דף יח,ב פרק ד הלכה ד משנה המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הציבור ינתנו לאומנין בשכרן דברי ר"ע אמר לו בן עזאי אינה היא המידה אלא מפרישין מהן שכר האומנין ומחללין אותן על מעות האומנין ונותנין אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחים אותה מתרומה חדשה המקדיש נכסיו והיה בהן בהמה ראויה על גבי מזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצורכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסיו לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים ויפלו לבדק הבית אמר ר"ע רואה אני את דברי ר' אליעזר מדברי רבי יהושע שר' אליעזר השוה את מדותיו ור' יהושע חלק א"ר פפיס שמעתי את דברי שניהן המקדיש בפירוש כדברי ר' אליעזר והמקדיש סתם כדברי ר' יהושע המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויים לגבי מזבח יינות ושמינים ועופות ר' אליעזר אומר ימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית :

דף יט,א פרק ד הלכה ד גמרא המקדיש וכו' לקרבנות ציבור : ר' יוחנן אמר קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרו קטורת מה טעמא דבן עזאי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה אלא על המעות : תמן תנינן יש בקדשי בדק הבית שסתם הקדשות לבדק הבית הקדש בדק הבית חל על הכל ומועלין בגידוליהן ואין בהן הנייה לכהנים אמר רבי חנניה דר' ליעזר היא דתנינן המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה ע"ג מזבח זכרים ונקבות רבי ליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקיבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית אמר רבי יוחנן טעמא דרבי ליעזר (ויקרא כז) ואיש כי יקדיש את ביתו קודש לה' במה אגן קיימין אם בבית דירה כבר כתיב (שם) ואם המקדיש יגאל את ביתו אלא כי אגן קיימין במקדיש נכסיו מיכן שסתם הקדשות

לבדק הבית אמר רבי זעירא רב חונה בשם רב במה פליגין במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודיי שהוא למזבח רבי בא רב חונה בשם רב מה פליגין במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודיי שהוא לבדק הבית על דעתיה דרבי זעירא ניחא וקשיא על דרבי בא בהמה לא למזבח היא למזבח היא ולמה סתם האיש הזה שהוא כאומר לא יהיה אלא לבדק הבית רבי יוחנן אמר לא שנייא היא המקדיש נכסיו היא המקדיש עדרו היא המחלוקת >רבי אבא בשם רבי אבהו בשם ר' אחא< רב חונה בשם רב רבי אבהו בשם רבי יוחנן קדשי בדק הבית שפודאן תמימין יצאו לחולין מתניי אמרה כן ולדן וחלבן מותר לאחר פדיון רבי חזקיה בשם רב חסדא תיפתר שפדאן תמימין והוממו רבי יוסה בשם רב חסדא מתניי אמרה כן ולדן וחלבן אסור

דף יט, ב פרק ד הלכה ד גמרא לאחר פדיון רבי חזקיה בשם רבי יוסה קדשי בדק הבית שפדאן תמימין יצאו לחולין אין תימר לא יצא לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית בעלי מומין קדושת המזבח חלה עליהן ליידה מילה לגיזה ולעבודה הפריש נקיבה לעולתו ולפסחו ולאשמו עושה תמורה ר"ש אומר לעולתו עושה תמורה לפסחו ולאשמו אינו עושה תמורה רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש לעולתו ולפסחו ולאשמו אינו עושה תמורה אמר רבי יוחנן טעמא דר"ש שכן מצינו נקיבה בעוף כשירה לבא עולה ואמר ר' יוחנן טעמא דר"ש בן יהודה אם מין במינו הוא חלוק עליו כל שכן מין בשאינו מינו איזהו מין במינו שהוא חלוק עליו כהדא דתני אשם בן שנה והביא בן שתים >יצא< בן שתים והביא בן שלש לא יצא >רבי שמעון אומר כל עצמן אינן קודשים< א"ר יוחנן ר' שמעון ור' יהושע שניהם אמרו דבר אחד כמה דר' יהושע אמר נקיבה לעולה לא קידשה אלא הקדש דמים כן ר"ש אמר נקיבה לעולה לא קידשה אלא הקדש דמים אין תימר קדשה קדושת הגוף ירעו אמר ר' אני

רואה את דברי רבי שמעון בפסח <שמה הקדש>
שהמותר פסח בא שלמים ולימא אין אני רואה דברי
רבי שמעון באשם <שמה הקדש> שהמותר אשם בא
עולה אמר רבי אבין אם הקדיש פסח בא שלמים גופו
קרב שלמים אם הקדיש אשם בא עולה

דף כ,א פרק ד הלכה ד גמרא אין גופו קרב עולה מהו
כדון ההין אמר הקדש דמים <קדוש> וההין
אמר הקדש גופו <קדוש> הקדיש ר' זעירא בשם ר"ש
בן לקיש טעמא דרבי יהושע (ויקרא כב) דבר אל אהרן
ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש
מבית ישראל וגוי אשר יקריב לה' לעולה הכל קרב
לעולה לרצונכם תמים זכר מנין אפי' נקיבות ת"ל (שם)
בבקר לרבות את הנקיבות רבי יצחק בי רבי אליעזר
שאל כתיב זכר ואת אמרת בבקר לרבות את הנקיבות
ודכוותה כתיב תמים ואת אמרת בבקר לרבות בעלי
מומין מה ביניהון רב אמר שבטא דכדכדא
ביניהון: ר"א אומר ימכרו כו' המין: ר' אבהו בשם ר'
שמעון בן לקיש טעמא דר"א (שם) דבר אל אהרן ואל
בניו וגוי אשר יקריבו לה' לעולה הכל קרב עולה
לרצונכם תמים זכר יכול אפי' עופות ת"ל בבקר ולא
עופות רבי ירמיה ור' בון בר חייה הוון יתיבון ואמרין
תמן א"ר יוחנן טעמא דר"ש שכן נקיבה שבעוף כשירה
לבא עולה וכא אמר הכין א"ר יוסי קיימתיה כהא
דא"ר שמואל בשם ר' זעירא כל שאינה יכולה ליקרב
לא היא ולא דמיה לא קדשה אלא הקדש דמים ואת
אמרת יאות להקריבו אין את יכול דכתיב בבקר ולא
עופות לפדותו אין את יכול שאין לעוף פדיון לפום כן
צריך מימר לא קדשה אלא קדושת דמים חברייה בשם
רבי יוחנן ר' אייבו בר נגרי אמר קומי רבי אילא בשם
רבי יוחנן

דף כ,ב פרק ד הלכה ד גמרא טעמא דהין תנייא (ויקרא
טז) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן
לה' מה ת"ל טמאה אלא אפילו טמאה באותו השם
וקשיא בדא כתיב (שם) והעמיד והעריך ר' זעירא בשם

ר"א לא אמר כן אלא (שם) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' כל שאינה ראויה ליקרב לא כאן ולא במקום אחר אינה עושה תמורה יצאת נקיבה <שבעוף> לעולה אע"פ שאינה ראויה ליקרב כאן ראויה ליקרב במקום אחר רבי אבון ורבי בון בעון קומי רבי זעירא הרי הרובע והנרבע שאינן ראוין ליקרב לא כאן ולא במקום אחר והרי הן עושין תמורה אמר לון אף אני לא אמרתי אלא טמאה ממש <ס"א ממום> וקשיא בדא כתיב והעמיד והעריך :

דף כ"ב פרק ד הלכה ה משנה אחת ללי יום משערין את הלשכה כל המקבל עליו לספק סלתות מארבע עמדו משלש יספק מד' משלש ועמדו מד' יספק מד' שיד הקדש על העליונה אם התליעה סולת התליעה לו ואם החמיץ יין החמיץ לו אינו מקבל מעותיו עד שיהא המזבח מרצה :

דף כ"ב פרק ד הלכה ה גמרא תני בשם ר"ש מיד היו מקבלין את מעותיהן והכהנים זריזין הן :

מסכת שקלים פרק ה

דף כ"א, א פרק ה הלכה א משנה אלו הן הממונים שהיו במקדש יוחנן בן פינחס על החותמות אחייה על הנסכים מתיה בן שמואל על הפייסות פתחיה על הקינין פתחיה זהו מרדכי ולמה נקרא שמו פתחיה שהיה פותח דברים ודורשן ויודע בשבעים לשון. בן אחייה על חולי מעיים נחוניה חופר שיחין גביני כרוז בן גבר על נעילת שערים בן בבי ממונה על הפקיע בן ארזא על הצלצל הוגרס בן לוי על השיר בית גרמו על מעשה לחם הפנים בית אבטינס על מעשה הקטורת ואלעזר על הפרוכת ופינחס המלביש :

דף כ"א, א פרק ה הלכה א גמרא ר' חזקיה אמר ר' סימון ורבנן חד אמר כשירי דור ודור בא למנות עליהן

וחורנה אמר מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו
>מאן דאמר כשירי כל דור ודור בא למנות על כולן הוא
אומר (משלי י) זכר צדיק לברכה מאן דאמר מי שהיה
באותו דור מנה מה שבדורו על כולן הוא אומר (שם)
שם רשעים ירקב ועל מי נאמר זכר צדיק לברכה על בן
קטין וחביריו < אמר רבי יונה כתיב (ישעיהו נג) לכן
אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל זה ר"ע
שהתקין מדרש ההלכות והגדות ויש אומרים אלו אנשי
כנסת הגדולה תיקנו אלא מה תיקן זה כללות ופרטות
אמר ר' אבהו כתיב (דברי הימים א ב) ממשפחת
סופרים יושבי יעבץ מה ת"ל סופרים אלא שעשו את
התורה ספורות ספורות חמשה לא יתרומו תרומה ה'
דברים חייבין בחלה חמש עשרה נשים פוטרות
צרותיהן שלשים ושש כריתות בתורה שלשה עשר דבר
נאמרו בנבלת העוף הטהור ד' אבות נזיקין אבות
מלאכות ארבעים חסר אחת אמר רבי <אחא> אליעזר
כתיב (עזרא ז) לעזרא הכהן הסופר מה ת"ל סופר אלא
כשם שהיה סופר בדברי תורה כך היה סופר בדברי
חכמים ר' חגי בשם ר' שמואל בר נחמן הראשונים
חרשו וזרעו ניכשו כיסחו עדרו קצרו עמרו דשו זרו
בררו טחנו הרקידו לשו קיטפו ואפו ואנו אין לנו מה
לאכול ר' אבא בר <יונה> זמינא בשם ר' זעירא

דף כא, ב פרק ה הלכה א גמרא אין הוון קדמאין
מלאכין אנן בני אנש ואין הוון בני אנש אנן חמרין אמר
רבי מנא בההיא שעתא אמרין אפילו כחמרתיה דר'
פינחס בן יאיר לא אידמינן חמרתיה דר"פ בן יאיר
גנבתה ליסטאי בליליא עבדת טמירא גבון תלתא יומין
ולא טעמה כלום בתר תלתא יומין אימלכון מחזרתה
אמרון אפקונה מן הכא דלא תימות גבן אפקונה אזלת
וקמת לה על תרעא דמרה שריית מנהקת אמר לון
פתחון להדא עלובתא דאית לה תלת יומין דלא טעמה
כלום פתחין לה ועלת לה אמר לון יהבו לה כלום תיכול
יהבון קומה שעורין ולא בעית למיכל אמרין ליה רבי
לא בעית למיכל אמר לון מתקנין אינון אמרו ליה אין

אמר לון וארימתון דמיין אמרון ליה לא כן אלפון רבי הלוקח זרע לבהמה קמח לעורות שמן לאור פטור מן הדמאי אמר לון מה נעבד לה להדא עלובתא דהיא מחמרה על גרמה סגין וארימון דמיין ואכלת: פתחיה על הקינין. בא וראה מה גדול הוא כוחו של אותו האיש פותח דברים ודורשן: יודע בעי לשון: תני סנהדרין שיש בה שנים שיכולין לדבר וכולן ראוין לשמוע הרי זו ראויה לסנהדרין גי הרי זו בינונית די הרי זו חכמה וביבנה היו בה די די בן עזאי ובן זומא ובן חכינאי ור"א בן מתיה <נ"א חנניה בן חנילא> א"ר חסדא פעם אחת יבשה א"י ולא ידעו מהיכן להביא עומר והוה תמן חד אילם דהוה יהיב חד ידיה על גגות וחד ידיה על צריפים אייתוניה קמיה דפתחיה אמר להו אית אתר דמתקריא גגות צריפין או צריפין גגות אזלין לתמן ואשכחון א"ר יוסה <ביבן> בי רבי בון פעם אחת נשדף כל העולם כולו ולא היו יודעין מהיכן להביא העומר והוה תמן חד אילם דהוה יהיב ידיה על עיניה וידיה על סוכרא אייתוניה לגבי פתחיה אמר לון אית אתר דמיתקריא עין סוכר או סוכר עין ואזלון תמן ואשכחון גי נשים הביאו קיניהן אחת אומרת לעינתי ואחת אומרת לימתי ואחת אומרת לזיבתי זו שאומרת לעינתי סברין מימר שופעת כמעין אמר לון בעיינא סכנת זו שאומרת לימתי סברין מימר שופעת כים אמר לון בימה סכנת זו שאומרת לזיבתי סברין מימר זבה ממש אמר לון זאב בא ליטול את בנה: בן אחיי וכו': ע"י שהיו הכהנים מהלכין יחיפים על הרצפה והיו אוכלין בשר ושותין מים היו באין לידי חולי המעים והוה ידע האי דין חמר טב למעייא והאי דין חמר סמם למעייא: נחוניא חופר שיחין: שהיה חופר שיחין ומעורות והוה ידע האי דין כיף מקורר מיא והאי דין כיף אית ביה שרברובי ועד היכין שרברובותיה מטייה אמר ר' אליעזר <אחא> ומת בנו בצמא אמר רבי חנינא מאן דאמר רחמנא וותרן יתוותרון בני מעויי אלא מאריך רוחיה וגבי דידיה א"ר אחא כתיב (תהילים נ) וסביביו

דף כב,א פרק ה הלכה א גמרא נשערה מאוד מדקדק עמהן כחוט השערה א"ר יוסי <בר אבין> לא מטעם הזה אלא מן מה דכתיב (תהילים פט) ונורא הוא על כל סביביו מוראו על הקרובים יותר מן הרחוקים רבי חגיי בשם רבי שמואל בר נחמן מעשה בחסיד אחד שהיה חופר בורות שיחין ומערות לעוברים ושבים פעם אחת היתה בתו עוברת להנשא ושטפה נהר והוון כל עמא עללין לגביה בעון מנחמתיה ולא קיבל עלוי מתנחמא עאל רבי פינחס בן יאיר לגביה בעי מנחמתיה ולא קיבל עלוי מתנחמא אמר לון דין הוא חסידכון אמרו ליה רבי כך וכך היה עושה וכך וכך אירע ליה אמר איפשר שהיה מכבד את בוראו במים והוא מקפחו במים מיד נפלה הברה בעיר באת בתו של אותו האיש אית דאמרי בסוכתא איתערית ואית דאמרי מלאך ירד כדמות ר' פינחס בן יאיר והצילה: גביני כרוז: שהיה מכריז בבית המקדש מה היה אומר עמדו הכהנים לעבודה ולויים לדוכן וישראל למעמדן אגריפס המלך שמע קולו עד ח' פרסאות ונתן לו מתנות הרבה: בן גבר על נעילת שערים: תירגם רב קומי דבית ר' שילא קרא גברא אכריז כרוזא אמרין ליה אמור קרא תרנגולא א"ל והתנין בן גבר אית לך למימר בר תרנגולא: בן בבי על הפקיע: שהיה <מזווג> מזייג את הפתילות ר' יוסי <אסי> עאל לכופרה בעו ממנייא עליהון פרנסים ולא קיבלון מינהן עאל ואמר קומיהון בן בבי על הפקיע ומה אם זה שנתמנה על הפתילות זכה להימנות עם גדולי הדור אתם שאתם נתמנין על חיי נפשות לכ"ש: בן ארזה על הצלצל: כי הא דתנין תמן הניף הסגן בסודרין והקיש בן ארזה על הצלצל: הוגרס ב"ל על השיר: אמר ר' אחא נעימה יתירה היה יודע ואמרו עליו על הוגרס ב"ל שהיה מנעים את קולו בזמר וכשהיה נועץ גודלו בתוך פיו היה מוציא כמה מיני זמר והיו כל אחיו הכהנים נזקרים לו בבת ראש: בית גרמו על מעשה לחם הפנים: בית גרמו היו בקיאין במעשה לחם הפנים וברדייתו ולא רצו ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים מאלכסנדריאה והיו בקיאין במעשה

לחם הפנים וברדייתו לא היו בקיאין בית גרמו היו מסיקין מבפנים ורודין מבחוץ ולא היתה מתעפשת ואלו היו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים והיתה מתעפשת כיון שידעו חכמים בדבר הזה אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנאמר (משלי יז) כל פעל ה' למענהו שלחו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להם שכרן י"ב מנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצים ללמד אמרו להן מסורת הוא בידינו מאבותינו שהבית הזה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים ויהיו עושין כן לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניהם פת נקייה מעולם שלא יהו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אוכלים: בית אבטינס על מעשה הקטורת: של בית אבטינס היו בקיאין על מעשי פיטום הקטורת ובמעלה העשן ולא רצו ללמד שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריאה של מצרים והיו בקיאין בפיטום הקטורת ובמעלה עשן לא היו בקיאין של בית אבטינס היתה מתמרת ועולה כמקל ופוסה ויורדת ושל אלו היתה פוסה מיד כיון שידעו חכמים בדבר אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנאמר (ישעיהו מג) כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו וגו' >נ"א כל מה שפעל הקב"ה לא פעל אלא למענהו שנאמר כל פעל ה' למענהו < שלחו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להן שכרן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שהבית הזה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים ויהיו עושין כן לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצאת אשה משל א' מהן מבושמת מעולם ולא עוד אלא כשהיה א' מהן נושא אשה ממקום אחר היה פוסק עמה ע"מ שלא תתבשם שלא יהו אומרים ממעש פיטום הקטורת הן מתבשמות לקיים מה שנאמר (במדבר לב) והייתם נקיים מה' ומישראל אמר רבי יוסי פעם אחת הייתי עומד בירושלים

ומצאתי תינוק אחד משל בית אבטינס אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי ממשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותיך לפי שנתכוונו לרבות כבודן ולמעט כבוד שמים לפיכך כבודם נתמעט וכבוד

דף כב, ב פרק ה הלכה א גמרא שמים נתרבה אמר רבי עקיבה שח לי שמעון בן לוגא מלקט הייתי עשבים אני ותינוק אי משל בית אבטינס וראיתי אותו שבכה וראיתי אותו ששחק אמרתי לו בני למה בכיתה אמר לי על כבוד של בית אבא שנתמעט ולמה שחקתה אמר לי על הכבוד המתוקן לצדיקים לעתיד לבא ומה ראית מעלה עשן לנגדי נומיתי לו בני הראהו לי אמר לי ר' מסורת בידי מאבותי שלא להראותו לבירייה א"ר יוחנן בן נורי <מלקט הייתי עשבים אני וזקן אחד> פגע בי זקן אחד משל בית אבטינס ומגילת סמנים בידו אמר לי ר' לשעבר היו בית אבא צנועין והיו מוסרין את המגילה הזאת אלו לאלו ועכשיו שאינן בית אבא נאמנים הילך את המגילה והזהר בה וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר"ע זלגו עיניו דמעות ואמר מעתה אין אנו צריכין <רשאין> להזכירן לגנאי: אלעזר על הפרוכת: שהיה ממונה על אורגי פרוכת: פינחס המלביש: שהיה מלביש בגדי כהונה גדולה מעשה בכהן אחד שהלביש לאיסטרטיו' אחד ונתן לו שמונה זהובים ואית דאמרי תרי עשר יהב ליה:

דף כב, ב פרק ה הלכה ב משנה אין פוחתין משבעה אמרוכלין וגי' גזברין ואין עושין שררה על הצבור פחות משנים חוץ מבן אחיה שעל חולי מעיים ואלעזר שעל הפרוכת שאותן קיבלו רוב הציבור עליהן:

דף כב, ב פרק ה הלכה ב גמרא אין פוחתין מגי' גזברין ומז' אמרוכלין תני משני כתליקין הדא הוא דכתיב (דברי הימים ב לא) ויחיאל ועזזיהו ונחת גזברין ועשאהל וירימות ויוזבד ואליאל ויסמכיהו ומחת ובניהו אמרוכלין פקידים מיד כונניהו ושמעי אחיו קתילקין במפקד יחזקיהו המלך ועזריהו נגיד בית

האלהים המלך וכ"ג כשהוא חותם הגיזבר חותם ונותנו לאמרוכל אמרוכל חותם ונותנו לקתליקון קתליקון חותם ונותנו לכהן גדול כ"ג חותם ונותנו למלך וכשהוא מתיר המלך רואה חותמו ומתיר כ"ג רואה חותמו ומתיר קתליקין רואה חותמו ומתיר אמרוכל רואה חותמו ומתיר גיזבר רואה חותמו ומתיר: אין עושין שררה על הציבור בממון פחות משנים: רב נחמן בשם רבי מנא על שם (שמות כח) והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן אמר ר' <נחמיה> חמא בי רבי חנינא מפסולת של לוחות העשיר משה הדא הוא דכתיב (שמות ל) פסל לך שני לוחות אבנים פסל לך שתהא הפסולת שלך אמר ר' חנין מחצב של אבנים טובות ומרגליות <גילה> ברא לו הקב"ה מתוך אהלו וממנו העשיר משה כתיב (שמות לג) והביטו אחרי משה עד בואו האוהלה תרין אמוראין חד אמר לגנאי וח"א לשבח מאן דאמר לגנאי חמון שקין חמון כרעין חמון קופר אכיל מן דיהודאי ושתי מן דיהודאי כל מדליה מן דיהודאי ומ"ד לשבח מחמי צדיקיא ומזכי טוביא דזכת למיחמי יתיה:

דף כב, ב פרק ה הלכה ג משנה ד' חותמות היו במקדש וכתוב עליהן עגל זכר גדי וחוטא בן עזאי אומר ה' היו וארמית כתוב עליהן

דף כג, א פרק ה הלכה ג משנה עגל זכר גדי חוטא דל וחוטא עשיר עגל משמש עם נסכי בקר גדולים וקטנים זכרים ונקיבות גדי משמש עם ניסכי הצאן גדולים וקטנים זכרים ונקיבות חוץ משל אלים איל משמש עם ניסכי אלים בלבד חוטא משמש עם ניסכי שלש בהמות של מצורע מי שהוא מבקש נסכים הולך לו אצל יוחנן שהוא ממונה על החותמות ונותן לו מעות ומקבל ממנו חותם בא לו אצל אחייה שהוא ממונה על הנסכים ונותן לו חותם ומקבל ממנו נסכים לערב באין זה אצל זה ואחייה מוציא את החותמות ומקבל כנגדן מעות אם פחתו פחתו לו וישלם יוחנן מביתו ואם הותירו הותירו להקדש שיד הקדש על העליונה מי שאבד

חותמו ממתנין לו עד הערב ואם מצאו לו כדי חותמו
נותנין לו ואם לאו לא היו נותנין לו ושם היום כתוב
עליהן מפני הרמאין :

דף כג, א פרק ה הלכה ג גמרא וכבן עזאי חוטא דל למה
היה מביא לוגו עמו ברם כרבנן מביא גדי נסכי רחל מה
מן מה דתנינן גדי משמש נסכי צאן גדולים וקטנים
זכרים ונקיבות הדא אמרה נסכי רחל כנסכי גדי דכתיב
(במדבר טו) ככה יעשה לשור האחד או לאיל האחד או
לשה בכשבים או בעזים לשור האחד למה נאמר מגיד
שלא חלק בין ניסכי עגל לניסכי שור שהיה בדין בן
הצאן טעון נסכים ובן הבקר טעון נסכים אם מצאנו
שחלק בין ניסכי כבש לניסכי איל לכך נחלוק בין ניסכי
עגל לניסכי שור ת"ל ככה יעשה לשור האחד מגיד שלא
חלק בין ניסכי עגל לניסכי שור או לאיל למה נאמר
שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין ניסכי בן שנה לניסכי
בן שנתיים לכך נחלוק בין נסכי שנתיים לניסכי שלש
ת"ל (שם) או לאיל האחד או לשה בכשבים למה נאמר
שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין ניסכי כבש לניסכי איל
לכך נחלוק בין ניסכי כשבה לניסכי רחל ת"ל או לשה
בכשבים או בעזים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו
שחלק בין ניסכי כבש לניסכי איל לכך נחלוק בין נסכי
גדי לניסכי תיש ת"ל או בעזים הקיש קטן שבעיזים
לגדול שבתשים מה זה בשלשת לוגין אף זה בשלשת
לוגין : ושם היום כתוב כו' : הגע בעצמך שזיוג אותו
היום שם משמר היה כתוב עליו הגע בעצמך שזיוג אותו
המשמר שם היום שם שבת שם חודש היה כתוב עליהן
אפילו רוצה לזייג אין מצוי לזייג :

דף כג, ב פרק ה הלכה ד משנה שתי לשכות היו
במקדש אחת לשכת חשאי ואחת לשכת הכלים לשכת
חשאי יריאי חטא נותנין לתוכה בחשאי ועניים בני
טובים מתפרנסין מתוכה בחשאי לשכת הכלים כל מי
שהוא מתנדב כלי זורקו לתוכה ואחת לשלשים יום
הגיזברין פותחין אותה וכל כלי שמצאו בו צורך לבדק

הבית מניחין אותו והשאר נמכרין ודמיהן נופלין
ללשכת בדק הבית :

דף כג, ב פרק ה הלכה ד גמרא ר' יעקב בר אידי ורב
יצחק בן נחמן הוון פרנסים והוון יהבין לר' חמא אבוי
דר' יהושעיה דינר והוא יהיב ליה לחורנין רבי זכריה
חתניה דר' לוי היו הכל מליזין עליו אמרין דלא צריך
והוא נסב מן דדמך בדקין ואשכחין דהוה מפליג ליה
לחורנין רבי חיננא בר פפא הוה מפליג מצוה בליליא חד
זמן פגע ביה רבהון דרוחייא א"ל לא כן אלפן ר' (דברים
יט) לא תשיג גבול רעך א"ל ולא כן כתיב (משלי כא)
מתן בסתר יכפה אף והוה מסתפי מיניה וערק מן קומוי
אמר רבי יונה אשרי נותן לדל אין כתיב כאן אלא
(תהילים מא) אשרי משכיל אל דל זה שהוא מסתכל
במצוה היאך לעשותה כיצד היה רבי <יוחנן> יונה
עושה כשהיה רואה עני בן טובים שירד מנכסיו היה
אומר לו בני בשביל ששמעתי שנפלה לך ירושה ממקום
אחר טול ואת פורע מן דהוה נסיב הוה א"ל מתנה היא
לך חייא בר אדא אית הוה סבין ביומינון מאן דהוה
יהיב להון מבין ריש שתא לצומא רבא הוון נסבין מן
בתר כן לא הוון נסבין אמרין דשתן גבן נחמיה איש
שיחין פגע בו ירושלמי א' א"ל זכה עמי חדא תרנגולתא
א"ל הא לך טומיתי דקופד וזבין קופר ואכיל ומית
והיה צווח ואמר בואו וספדו להרוגו של נחמיה נחום
איש גם זו היה מוליך דורון לבית חמיו פגע בו מוכה
שחין א' א"ל זכה עמי ממה דאית גבך אמר ליה מיחזור
חזר ואשכחיה מית והוה אמר לקיבליה עינייא דחמינד
ולא יסבון לך יסתמיין ידיה דלא פשטן מיתן לך
יתקטעון רגלייא דלא רהטן למיתן לך יתברון ומטתיה
כן סליק לגביה ר"ע אמר ליה אי לי שאני רואה אותך
בכך א"ל אי לי שאין אני רואה אותך בכך א"ל מה את
מקללני א"ל ומה את מבעט ביסורין רבי יהושעיה רבה
הוה רביה דבריה חד סגי נהורא והוה יליף אכול עימיה
בכל יום חד זמן הוה ליה אורחין ולא מטא מיכול
עימיה ברמשא סליק לגביה א"ל לא יכעוס מרי עלי בגין

דהוה לי אורחין יומא דין דאמרית דלא ליבזוי ביקרא דמרי יומא דין בגין כן לא אכלית עם מרי יומא דין א"ל אתה פייסתה למאן דמתחמי ולא חמי דין דחמי ולא מתחמיא יקבל פיוסך א"ל הדא מנא לך א"ל מר"א בן יעקב דר"א בן יעקב עאל חד דסגי נהורא לקרתיה יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה דיימרון דאילולי דהוה בר נשא רבא לא יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה עבדין ליה פרנסא דאיקר אמר לון מהו הכין אמרון ליה ר"א בן יעקב יתב לרע מינד וצלוי עלוי הדא צלותא אתה גמלתה חסד למאן דמתחמי ולא חמי דין דחמי ולא מתחמי יגמול יתך חסד: דלמא רבי חמא בר חנינה ורבי הושעיא רבה הוו מטיילין באילין כנישתא דלוד אמר ר' חמא בר חנינה לר' הושעיא כמה ממון

דף כד, א פרק ה הלכה ד גמרא שיקעו אבותי כאן אמר ליה כמה נפשות שיקעו אבותיך כאן לא הוה אית בני נש דילעון באורייתא רבי אבון עבד אילין תרעייה דסדרא רבא אתא ר' מנא לגביה א"ל חמי מאי עבדית א"ל (הושע ח) וישכח ישראל את עושהו ויבן היכלות לא הוה בני נש דילעון באורייתא: תני קדשי המזבח מוציאין את הראוי להן מקדשי בדק הבית אין קדשי בדה"ב מוציאין את הראוי להן מקדשי מזבח והא תנינן כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין אותו והשאר נמכרין ודמיהן נופלין לבדק הבית א"ר חזקיה כיני מתניי <לצורך> ללשכת בדק הבית:

מסכת שקלים פרק ו

דף כד, א פרק ו הלכה א משנה שלשה עשר שופרות שלשה עשר שולחנות שלש עשרה השתחויות היו במקדש של בית ר"ג ושל בית רבי חנניה סגן הכהנים היו משתחויים בארבע עשרה והיכן היתה יתירה כנגד דיר העצים שכן מסורת בידן מאבותיהן ששם הארון נגנז מעשה בכהן א' שהיה מתעסק וראה את הרצפה שהיא משונה מחברותיה בא ואמר לחבירו לא הספיק

לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידעו בייחוד ששם הארון גנוז :

דף כד, א פרק ו הלכה א גמרא תני השופרות הללו עקומות היו צרות מלמעלן ורחבות מלמטן מפני הרמאין תני בשם ר"א הארון גלה עמהן לבבל מ"ט (מלכים ב ב) לא יוותר דבר אמר ה' אין דבר אלא שהדיברות לתוכו וכן הוא אומר (דברי הימים ב לו) ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנצר ויביאהו בבלה עם כלי חמדת בית ה' איזהו כלי חמדת בית ה' זה הארון <תני ר"י בר אילעי> רבי שמעון בן לקיש אומר במקומו היה הארון נגזז הדא הוא דכתיב (מלכים א ח) ויאריו הבדים ויראו ראשי הבדים אל הקדש אל פני הדביר ולא יראו החוצה כתיב ויראו ואת אמרת ולא יראו אלא נראין ולא נראין בולטין ויוצאין כשני דדי האשה ורבנן אמרין בלישכת דיר העצים היה הארון גנוז מעשה בכהן אחד בעל מום שהיה עומד ומפצל עצים בלשכת דיר העצים וראה את הריצפה שהיא משתנה מחברותיה בא ואמר לחבירו בא וראה את הריצפה הזאת שהיא משתנה מחברותיה לא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידעו בייחוד ששם הארון גנוז : תני <משום> רבי הושעיא הקיש עליה בקורנס ויצאת אש ושרפתו תני רבי יהודה <בר אלעי> בן לקיש אמר ב' ארונות היו מהלכין עם ישראל במדבר א' שהיתה

דף כד, ב פרק ו הלכה א גמרא התורה נתונה בתוכו ואחד שהיו שברי לוחות נתונין בתוכו זה שהיתה התורה נתונה בתוכו היה מונח באהל מועד הדא הוא דכתיב (במדבר יד) וארון ברית ה' ומשה לא משו מקרב המחנה זה שהיו שברי לוחות נתונין בתוכו היה נכנס ויוצא עמהן ופעמים שהיה מתראה עמהן ורבנן אמרי ארון א' היה ופעם אחת יצא בימי עלי ונשבה קרייא מסייע להו לרבנן (שמואל א ד) אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה מילה דלא חמון מן יומיהון קרייא מסייע לר' יודה בן לקיש (שמואל א יד) ויאמר

שאול לאחיה הגישה ארון האלהים והלא ארון בקרית יערים היה מה עבדון ליה רבנן הגישה אלי הציץ קרייא מסייע לרבי יודא <בר אילעי> בן לקיש (שמואל ב יח) הארון וישראל ויהודה יושבין בסוכות והלא ארון בציון היה מה עבדון ליה רבנן סכך שהוא כקירווי שעדיין לא נבנה בית הבחירה משנגנז הארון נגנז עמו צנצנת המן וצלוחית שמן המשחה ומקלו של אהרן ופרחיו ושקדיו וארגז שהשיבו פלשתים אשם לאלהי ישראל מי גנזו יאשיהו גנזו כיון שראה שכתוב (דברים כח) יולך ה' אותך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך עמד וגנזו הדא הוא דכתיב (דברי הימים ב לה) ויאמר ללויים המבינים ולכל ישראל הקדושים לה' תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל אין לכם משא בכתף אמר להם אם גולה הוא עמכם לבבל אין אתם מחזירין אותו עוד למקומו אלא (שם) עתה עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל פיטום שמן המשחה (שמות ל) ואתה קח לך וגוי וקידה חמש מאות וגוי שהן אלף וחמש מאות מנים: שמן זית הין שנים עשר לוג שבו שולקין את העיקרין דברי ר"מ רבי יהודה אומר שולקן היה במים ונותן שמן על גביהן משהיה קולט את הריח היה מעבירו כדרך שהפטמין עושין הדא הוא דכתיב (שם) שמן משחת קדש וגוי תני רבי יהודה בי רבי אילעי שמן המשחה שעשה משה במדבר מעשה ניסים נעשה בו מתחילה ועד סוף שמתחילה לא היה בו אלא שנים עשר לוג שנאמר שמן זית הין אם לסוך בו את העיקרין לא היה בו ספק על אחת כמה וכמה שהאור בולע והעצים בולעים והיורה בולעת וממנו נמשחו המשכן וכל כליו השולחן וכל כליו המנורה וכל כליה וממנו נמשחו אהרן כהן גדול ובניו כל שבעת ימי המלוואים וממנו נמשחו כהנים גדולים ומלכים מלך בתחילה טעון משיחה מלך בן מלך אין טעון משיחה מ"ט (שמואל א טז) קום משיחה כי זה הוא זה טעון משיחה ואין בנו טעון משיחה אבל כ"ג בן כ"ג אפי' עד עשרה דורות טעון משיחה וכולו קיים לעתיד לבא הה"ד (שמות ל) שמן

משחת קודש יהיה זה לי לדורותיכם אין מושחין המלכים אלא על גבי המעיין שנאמר (מלכים א יב) והרכבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אותו אל גיחון ומשח אותו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל אין מושחין מלך בן מלך אלא מפני המחלוקת מפני מה נמשח שלמה מפני מחלוקתו של אדוניהו יואש מפני עתליהו יהואחז מפני יהויקים אחיו שהיה גדול ממנו ב' שנים יהוא מפני יורם לא כן כתיב (שמואל א טז) קום משחהו כי זה הוא זה טעון משיחה ואין מלכי ישראל טעונים משיחה אלא יהואחז מפני יהויקים אחיו שהיה גדול ממנו שתי שנים ולא יאשיהו גנזו הדא אמרה באפרסמון נמשח: אין מושחין המלכים אלא מן הקרן שאול ויהוא נמשחו מן הפך היתה מלכותן מלכות עוברת דוד ושלמה נמשחו מן הקרן היתה מלכותן מלכות קיימת: אין מושחין

דף כה, א פרק ו הלכה א גמרא כהנים מלכים אמר ר' >יונה אמר ר' אבי< יודה ענתונדרייא על שם (בראשית מט) לא יסור שבט מיהודה אמר רב חייא בר אדא (דברים יז) למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל מה כתיב בתריה לא יהיה לכהנים הלויים א"ר יוחנן הוא יוחנן הוא יהואחז והא כתיב (דברי הימים א ג) הבכור יוחנן בכור למלכות א"ר יוחנן הוא שלום הוא צדקיהו והכתיב הג' צדקיהו והרביעי שלום ג' לתולדות ד' למלכות צדקיהו שצידק עליו מדת הדין שלום שבימיו שלמה מלכות בית דוד >ריש לקיש אמר< לא שלום הוה שמיה ולא צדקיהו הוה שמיה אלא מתניה הדא הוא דכתיב (מלכים ב כד) וימלך מלך בבל את מתניה דודו תחתיו ויסב את שמו צדקיהו: א"ר יוחנן באמה של ששה טפחים היה הארון עשוי מאן תנא באמה של ששה טפחים ר"מ היא דתנן ר"מ אומר כל האמות היו בבינונית ר' יהודה אומר אמות הבנין ששה של כלים חמשה על דעתיה דר"מ דו אמר באמה של ששה טפחים היה הארון עשוי אורכו של ארון חמשה עשר טפחים דכתיב (שמות כה)

אמתים וחצי ארכו אמתא אשיתא ואמתא אשיתא
ופלגות אמתא תלתא וארבעה לוחות היו בו שנים
שלימים ושנים שבורים דכתיב (דברים י) אשר שברת
ושמתם בארון הלוחות היו כל אחד וא' ארכו ששה
טפחים רחבו <שלשה> ששה ותן ארכן של לוחות
לאורכו של ארון נשתייר שם שלשה טפחים תן מהם
חצי טפח לכל כותל נשתייר שני טפחים לספר תורה
רחבו של ארון תשעה טפחים דכתיב (שמות כה) אמה
וחצי רחבו אמתא אשיתא ופלגות אמתא תלתא
וארבעה לוחות היו בו שנים שלימים ושנים שבורים
דכתיב (דברים י) אשר שברת ושמתם בארון הלוחות
היו כל אחת ואחת ארכן ששה טפחים ורוחבן ששה
טפחים תן רוחבן של לוחות לרוחבו של ארון נשתייר
שם שלשה טפחים חצי טפח מכאן לכותל זה וחצי טפח
מכאן לכותל זה וטפחיים לשילוט מקום שספר תורה
מונח ר"ש בן לקיש אמר באמה בת חמשה טפחים היה
הארון עשוי מאן תנא באמה בת חמשה טפחים ר'
יהודה דתנינן תמן ר' יהודה אומר אמת הבנין ששה של
הכלים חמשה וההן ארון כלי הוא על דעתיה דרבי
יהודה דו אמר באמה של חמשה טפחים היה אורכו
עשוי שנים עשר טפח ומחצה דכתיב (שמות כה) אמתים
וחצי ארכו אמתא חמשה ואמתא ה' ופלגות אמתא תרי
ופליג וד' לוחות היו בו שנים שלימים ושנים שבורים
דכתיב (דברים י) אשר שברת ושמתם בארון והלוחות
היה כל אחד ואחד ארכן ששה טפחים ורוחבן ששה
טפחים תן <רוחבן> ארכן של לוחות לאורכו של ארון
ונשתייר שם חצי טפח אצבע לכותל מכאן ואצבע
לכותל מכאן רוחבו של ארון שבעה טפחים ומחצה
דכתיב אמה וחצי רחבו אמתא חמשה ופלגות אמתא
תרי ופליג וד' לוחות היו בו שנים שלימים ושנים
שבורים דכתיב (שם) אשר שברת ושמתם בארון
הלוחות היה כל אחד ואחד ארכן ששה טפחים ורוחבן
ו' טפחים תן רחבן <ארכן> לרוחבו של ארון ונשתייר
שם טפח ומחצה אצבע לכותל מכאן ואצבע לכותל
מכאן חצי טפח מכאן וחצי טפח מכאן לשילוט כיצד

עשה בצלאל את הארון ר"ח <בן גמליאל> אמר שלש
תיבות עשאו שתים של זהב ואחת של עץ נתן של זהב
בשל עץ ושל עץ בשל זהב וציפהו דכתיב (שמות כה)
וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ מת"ל תצפנו
להביא שפתו העליונה רשב"ל אמר תיבה אחת עשאו
וציפהו דכתיב וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ
מת"ל תצפנו א"ר פינחס להביא בין נסר לנסר כיצד היו
הלוחות כתובים ר' חנינה <בן אחיה ר' יהודה> בן
גמליאל אומר חמשה על לוח זה וחמשה על לוח זה
הה"ד (דברים ד) ויכתבם על שני לוחות אבנים חמשה
על לוח זה וחמשה על לוח זה ורבנן אמרי עשרה על לוח
זה ועשרה על לוח זה הה"ד (שם) ויגד לכם את בריתו
אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים עשרה על לוח
זה ועשרה על לוח זה ר"ש בן יוחאי אומר עשרים על
לוח זה ועשרים על לוח זה דכתיב ויכתבם על שני
לוחות אבנים עשרים על לוח זה ועשרים על לוח זה רבי
סימאי אמר ארבעים על לוח זה וארבעים על לוח זה
דכתיב (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים מטרוגה
חנניה בן אחי רבי יהושע אומר בין כל דיבור ודיבור
דקדוקיה ואותיותיה של תורה דכתיב (שיר השירים ה)
ממולאים בתרשיש

דף כה, ב פרק ו הלכה א גמרא כימא רבא רשב"ל כד
הוה מטי הדין קרייה הוה אמר יפה למדני חנניה בן
אחי רבי יהושע מה הים הזה בין גל גדול לגל גדול גלים
קטנים כך בין כל דיבור ודיבור דקדוקיה ואותיותיה
של תורה א"ר תנחומא איתקשיית קומי ר' פינחס
אתיא כר' יהודה ולא אתיא כרבי מאיר מ"ט דר' יהודה
דכתיב (דברים לא) לקוח את ספר התורה הזה ושמתם
אותו מצד ארון ברית ה' וגוי' על דעתיה דר' יהודה דו
אמר הכין היה ס"ת נתון כמין גלוסקי"י עשוי לו מבחוץ
והיה ס"ת נתון בתוכו מ"ט דר"מ דכתיב (שמות כה)
ונתת את הכפורת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן
את העדות אשר אתן אליך על דעתיה דר"מ דו אמר אין
מוקדם ומאוחר בתורה אלא ואל הארון תתן את

העדות אשר אתן אליך ואח"כ ונתת את הכפורת על הארון מלמעלה ר"פ בשם רשב"ל התורה שנתן לו הקב"ה למשה נתנה לו אש לבנה חרותה באש שחורה היא אש מובללת באש חצובה מאש ונתונה מאש דכתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו :

דף כה, ב פרק ו הלכה ב משנה היכן היו השתחויות האלו ארבע בצפון וארבע בדרום שלש במזרח ושתיים במערב כנגד שלש עשרה שערים שערים דרומיים סמוכים למערב שער העליון שער הדלק שער הבכורות שער המים ולמה נקרא שמו שער המים שבו מכניסין צלוחית של ניסוך המים בחג רבי אליעזר בן יעקב אומר בו המים מפכים ועתידין להיות יוצאין מתחת מפתן הבית לעומתן בצפון סמוכים במערב שער יכניה שער הקרבן שער הנשים שער השיר ולמה נקרא שמו שער יכניה שבו יצא יכניה בגלותו שבמזרח שער נקנור ושני פשפשין היו לו אחד מימינו ואחד משמאלו ושנים במערב ולא היה להן שם :

דף כה, ב פרק ו הלכה ב גמרא מתני' אבא יוסה בן <חנן> יוחנן היא דאמר כנגד י"ג שערים ברם כרבנן שבעה שערים היו בעזרה ע"ד דרבנן היכן היו השתחוואות הללו כי ההיא דתנינן תמן י"ג פרצות היו בו שפרצום מלכי יון וחזרו וגדרום בני חשמונאי וגזרו כנגדן י"ג השתחוואות כתיב (זכריה יד) והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים וגוי תני מבית ק"ק עד הפרוכת כקרני סילי וכיליי מן פרוכת עד מזבח הזהב כקרני חגבים ממזבח הזהב עד עזרות כחוט של שתי מן העזרות עד מפתן הבית כחוט של ערב מיכן ואילך כמפי הפך כתיב (יחזקאל מז) והנה מים מפכים מן הכתף הימנית בצאת האיש קדים וקו בידו וימד אלף באמה ויעבירני במים מי אפסים עד קרסולה (שם) וימד אלף ויעבירני במים מי ברכים עד ברכיאי וימד אלף ויעבירני מי מתנים עד מתנייא מכאן ואילך וימד אלף נחל אשר לא אוכל לעבור אפי' לבירנין גדולה אינה יכולה לעבור בו מ"ט (ישעיהו לה) וצי אדיר לא יעברנו

מפני מה כי גאו המים מי שחו מהו מי שחו מלשוט אמר רב חונה <הונא> באתרין קרו לשייטא שחונא (ישעיהו כה) ופרש ידיו בקרבו כאשר יפרש השוחה לשחות מהו לשחות אמר רבי יוסי בי ר' בון <ביבן> מדין

דף כו, א פרק ו הלכה ב גמרא דמתמללין בעלמא כתיב (זכריה יג) ביום ההוא יהיה מקור נפתח לבית דוד וליושבי ירושלים לחטאת ולנידה ר' שמואל בר נחמן בשם ר' <נתן> יונתן מבית דוד ועד יושבי ירושלים כשרים לנידה ולחטאת מכאן ואילך מי תערובות הם כשרים לנידה ופסולים למי חטאת אר"א >ר' מאיר אומר< מבית דוד ועד יושבי ירושלים כשרים לנידה ולחטאת מכאן ואילך מי קטפריסות הן פסולין לנידה ולחטאת כתיב (יחזקאל מז) ויאמר אלי המים האלה יוצאים אל הגלילה הקדמונה זה ים של סמכו <סיבוכא> וירדו אל הערבה זה ים של טבריא ובאו הימה זה ים המלח אל הימה המוצאים זה הים הגדול ולמה נקרא שמו מוצאים כנגד שני פעמים שיצא אחד בדור אנוש וא' בדור הפלגה רבי לעזר בשם רבי חנינה בראשונה יצא עד קלבריא ובשנייה יצא עד כיפי ברבריא רבי אחא בשם ר' חנינה בראשונה יצא עד כיפי ברבריא ובשנייה יצא עד עכו ועד יפו (איוב לח) עד פה תבא ולא תוסיף עד עכו תבא ולא תוסיף ופה ישית בגאון גליך עד יפו אשית גאון גליך ניחא ימא רבא וימא דמילחא בשביל למיתקן ימא דטבריא ימא דסמכו לרבות דגתם דכתיב ביה (יחזקאל מז) למינה תהיה דגתם למיני מינים תהיה דגתם תני אמר רשב"ג מעשה שהלכתי לצידן והביאו לפני יותר משלש מאות מיני דגים בתמחוי א' (שם) ונרפאו המים בצאתיו וגבאיו ולא ירפאו למלח ניתנו כתיב ונרפאו המים ואת אמרת ולא ירפאו המים מקום הוא ששמו ולא ירפאו כתיב (שם) ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל לא יבול עלהו ולא יתם פריו לחדשיו יבכר תני אמר רבי יהודה לפי שבעולם הזה תבואה עושה לששה חדשים ואילן עושה לייב חודש אבל לעתיד לבוא

התבואה עושה לחדש אחד ואילן עושה לשני חדשים מ"ט לחדשיו יבכר אמר רבי יוסי לפי שבעולם הזה התבואה עושה לשה חדשים ואילן עושה לי"ב חדש אבל לעתיד לבא התבואה עושה לט"ו יום ואילן עושה לחדש אחד שכן מצינו שעשת התבואה בימי יואל לחמשה עשר יום וקרב ממנה העומר מ"ט (יואל ב) ובני ציון גילו ושמחו בה' אלהיכם כי נתן לכם את המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה ומלקוש בראשון ומה מקיים רבי יוסי לחדשיו יבכר בכל חודש וחודש יהיה מבכר (יחזקאל מז) ועלהו לתרופה רבי יוחנן אמר תרפיה מציץ עליה ותרף מזונה רב ושמאל חד אמר להתיר פה שלמעלן וחד אמר להתיר פה שלמטן ר' חנינא ור' יהושע בן לוי ח"א להתיר פה עקרות וח"א להתיר פה אלמים: ולעמתן בצפון וכו' את מוצא בשעה שעלה נבוכדנאצר לכאן בא וישב לו בדופני של אנטוכיה ויצאה סנהדרין גדולה לקראתו ואמרה לו הגיע זמן הבית הזה ליחרב אמר להן אותו שהמלכתי עליכם תנוהי לי ואני הולך באו ואמרו ליהויכין מלך יהודה נבוכדנאצר בעי לך כיון ששמע מהן כך נטל מפתחות של ב"ה עלה לגגו של היכל אמר לפניו רבש"ע לשעבר היינו נאמנים לך והיו מפתחותיך מסורין לנו עכשיו שאין אנו נאמנים הרי מפתחותיך מסורין לך תרין אמוראין חד אמר

דף כו, ב פרק ו הלכה ב גמרא זרקן ועוד לא ירדו וח"א באה כמין יד ונוטלתן מידו כיון שראו כל חורי יהודה כן עלו לראש גגותיהן ונפלו ומתו הדא הוא דכתיב (ישעיהו כב) משא גיא חזיון מה לך איפא כי עלית כולך לגגות תשואות מלאה עיר הומיה וגו':

דף כו, ב פרק ו הלכה ג משנה י"ג שלחנות היו במקדש ח' של שייש בבית המטבחים שעליהן מדיחין את הקרביים ובי' במערב הכבש אחד של שייש וא' של כסף על של שייש נותנין את האיברים ועל של כסף כלי שרת ובי' באולם <מבחוץ> מבפנים על פתח הבית א' של שייש וא' של זהב על של שייש נותנין לחם הפנים

בכניסתו ועל של זהב ביציאתו שמעלין בקודש ולא מורידין א' של זהב מבפנים שעליו לחם הפנים תמיד :

דף כו, ב פרק ו הלכה ג גמרא תני על של כסף >ר' אחי ור' מיישא ומטו בשם רב שמואל בר רב יצחק > ר' יוסי בשם ר' שמואל בר רב יצחק ר' חנניה מטי בה בשם ר' יוחנן לית כאן של כסף מפני שהוא מרתיח לא כן תני זה א' מן הניסים שנעשו בבית המקדש שכשם שהיו מניחין אותו חום כך היו מוציאים אותו חום שנאמר (שמואל א כא) לשום לחם חם ביום הלקחו רבי יהושע בן לוי אמר אין מזכירין מעשה ניסים בעון קומי רבי >לוי< אילא לא היה שם לחם מהו להניחו לשבת הבאה אמר לון כתיב (שמות כה) ונתת על השולחן לחם פנים לפני תמיד לחם פנים אפילו פסול עשרה שלחנות עשה שלמה דכתיב (דברי הימים ב ד) ויעש שולחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וה' משמאל אין תימר חמשה בדרום וה' בצפון והלא אין השלחן כשר אלא בצפון שנאמר (שמות כו) ואת השלחן תתן על צלע צפון מה ת"ל חמשה מימין וחמשה משמאל אלא חמשה מימין שלחנו של משה וחמשה משמאלו אף על פי כן לא היה מסדר אלא בשל משה בלבד שנאמר (מלכים א ו) את השלחן אשר עליו לחם הפנים רבי יוסי בי רבי יהודה אומר על כולן היה מסדר שנאמר (דברי הימים ב ד) את השולחנות ועליהם לחם הפנים : תני מזרח ומערב היו נתונים דברי ר' ר"א בי רבי שמעון אומר צפון ודרום היו נתונים מ"ד מזרח ומערב ניחא כולהן ראויין לשירות מ"ד צפון ודרום נמצא שלחן בדרום ומנורה בצפון והא תני השלחן היה נתון מחצי הבית ולפנים משוך מן הכותל ב' אמות ומחצה כלפי הצפון ומנורה כנגדו בדרום מזבח הזהב היה נתון באמצע

דף כז, א פרק ו הלכה ג גמרא הבית חולק את הבית מחציו ולפנים משוך קימעא כלפי >צפון< חוץ וכולהן היו נתונים משליש הבית ולפנים עשר מנורות עשה שלמה שנאמר (דברי הימים ב ד) ויעש את מנורת הזהב עשר כמשפטו ויתן בהיכל ה' מימין וה' משמאל אין

תימר חמש בצפון וחמש בדרום והלא אין המנורה כשירה אלא בדרום שנאמר (שמות כו) ואת המנורה נוכח השלחן על ירך המשכן תימנה מה ת"ל חמש מימין וחמש משמאל אלא חמש מימין מנורתו של משה וחמש משמאלה אף עפ"כ לא היה מבעיר אלא של משה בלבד שנאמר (דברי הימים ב יג) ומנורת הזהב ונורותיה לבער בערב בערב ר' יוסה בי ר' יהודה אומר על כולן היה מבעיר (דברי הימים ב ד) ואת המנורות ונורותיהם לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרות והמלקחים זהב הוא מכלות זהב הן כילו זהבו של <משה> [שלמה] תני רב יהודה בשם אסי היה שלמה נוטל אלף ככרי זהב ומכניסן לכור ומוציאן עד שהוא מעמידן על אחד לקיים מה שנאמר (שמות לו) ככר זהב טהור עשה אותה וגוי' תניא אמר רבי יוסי בי רבי יהודה מעשה במנורת זהב שעשה משה במדבר והיתה יתירה דינר זהב והכניסוה לכור שמונים פעם ולא חסרה כלום ויאות עד דלא יקום על ברריה הוה חסר סגיון מן דו קיים על ברריה לא חסר כלום :

דף כז, א פרק ו הלכה ד משנה שלשה עשר שופרות היו במקדש וכתוב עליהן תקלין חדתין ותקלין עתיקין קינין וגוזלי עולה עצים לבונה זהב לכפורת ששה לנדבה תקלין חדתין שבכל שנה ושנה ועתיקין מי שלא הביא אשתקד שוקל לשנה הבאה קינין הן תורין וגוזלי עולה הן בני יונה כולן עולות דברי ר' יהודה וחכ"א קינין אחד חטאת ואחד עולה גוזלי עולה כולן עולות האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין לבונה לא יפחות מקומץ זהב לא יפחות מדינר זהב ששה לנדבה נדבה מה היו עושין בה לוקחים בה עולות הבשר לשם ועורות לכהנים זה מדרש דרש יהוידע כהן גדול (ויקרא ה) אשם הוא אשום אשם להי זה הכלל כל שהוא בא משום חטאת ומשום אשמה ילקח בהן עולות הבשר לשם והעורות לכהנים נמצאו שני כתובין קיימין אשם להי ואשם לכהן ואומר (מלכים ב יב) כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית ה' לכהנים יהיו :

דף כז, ב פרק ו הלכה ד גמרא תניא אמר ר' יהודה לא היה שופר של קינין בירושלים מפני התערובות שמא תמות אחת [מהן] ונמצאו דמי חטאות מיתות מעורבות בהן והתניא האשה שאמרה הרי עלי קן מביאה דמי קן ונותנתו בשופר ואוכלת בקדשים ואינה חוששת שמא נתעצל בהן ואין הכהן חושש שמא דמי חטאות מיתות מעורבות בהן כי קאמרינן בחטאת שמתו בעליהן ודאי ואי אמרינן נברור ד' זוזי ונישדי בנהרא ואידך לישתרו הא אמרינן בעלמא ר' יהודה לית ליה ברירה: רבי יוסה בי ר' בון <ביבא> אמר ר' בא בר ממל בעי אמר הרי עלי עץ מביא גיזר אחד א"ר לעזר מתניתא אמרה כן שזה קרבן בפני עצמו וזה קרבן בפני עצמו כהאי דתנינן תמן שנים בידם שני גזרי עצים קרבן לרבות את העצים ריב"ל אמר עוביין אמה באמה שוחקת וארכן באמה גדומה ר' חוני בשם ר' אמי כמין טורטני א"ר שמואל בר רב יצחק לפי שלא היה מקום המערכה אלא אמה על אמה לפיכך לא היה בו אלא אמה גדומה ותני כן אמה היסוד אמה סובב אמה כרכוב ואמה קרנות ואמה מערכה: לבונה לא יפחות מקומץ נאמר כאן אזכרה

דף כח, א פרק ו הלכה ד גמרא ונאמר להלן אזכרה מה אזכרה האמור להלן מלא קומץ אף אזכרה האמור כאן מלא קומץ אי מה אזכרה האמורה להלן שני קומצין אף אזכרה האמורה כאן שני קומצין אמר רבי אילא כלום למדו לקומץ אלא <מלחם הפנים> ממנחת חוטא מה להלן קומץ החסר פסול אף כאן קומץ החסר פסול אמר רבי יוסה מילתא דרבי אילא אמרה המתנדב <מנחה> לבונה מביאה בקומצו של כהן <גדול> רבי <ר' אלעי בשם ר"א> חזקיה בשם רבי ירמיה ואפ"י בקומץ הבעלים: זהב לא יפחות כו': אמר ר"א והוא שהזכיר צורה אבל אם לא הזכיר צורה מביא אפילו צינורה: ששה לנדבה. <רב אמר> חזקיה אמר כנגד ששה בתי אבות בר פדיה אמר כנגד שש בהמות פר ועגל ושעיר איל גדי וטלה שמואל אמר כנגד ששה קרבנות

<קיני זבים וקיני זבות קיני יולדות> חטאות ואשמות המנחות ועשירית האיפה א"ר יוחנן ע"י שהנדבה מרובה ריבו לה שופרות הרבה כתיב (דברי הימים ב כד) וככלותם הביאו לפני המלך ויהוידע וגוי ר"ש בר נחמן בשם רבי יונתן אמר שתי נדבות עשה תני דבי ר' ישמעאל נדבה אחת דכתיב (מלכים ב יב) ויאמר המלך ויעשו ארון אחד ויתנהו בהיכל בית ה' ויקב חור בדלתו והא דכתיב (דברי הימים ב כד) ויאמר המלך ויעשו ארון אחד ויתנהו בשער בית ה' חוצה אמר רב חונא מפני הטמאים ר"ח בשם ר' יוסף <על שם> (מלכים ב יב) אך לא יעשה בית ה' ספות כסף מזמרות וכו':

מסכת שקלים פרק ז

דף כח, ב פרק ז הלכה א משנה מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה קרוב לשקלים יפלו לשקלים לנדבה יפלו לנדבה מחצה למחצה יפלו לנדבה בין עצים ללבונה קרוב לעצים יפלו לעצים ללבונה יפלו ללבונה מחצה למחצה יפלו ללבונה בין קינין לגוזלי עולה קרוב לקינין יפלו לקינין קרוב לגוזלי עולה יפלו לגוזלי עולה מחצה למחצה יפלו לגוזלי עולה בין חולין למעשר שני קרוב לחולין יפלו לחולין למעשר שני יפלו למעשר שני מחצה למחצה יפלו למעשר שני זה הכלל הולכין אחר הקרוב להקל מחצה למחצה להחמיר:

דף כח, ב פרק ז הלכה א גמרא לא הוצרכה דלא בין שקלים לקינים ר' אבון בשם ר' פינחס כמין בוכלייאר היו עשוין מחצה למחצה יפלו לנדבה <לא צורכה דלא מחצה למחצה יפלו לשקלים> אית דבעי מימר שמא יפלו לשירי הלישכה אית דבעי מימר מחצה למחצה כמי שמת א"ר יסא עד דאנא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל הפריש שקלו ומת אמר ליה יפלו לנדבה <מותר> עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר יוליכס לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לנדבה וקשיא ויש חטאת קריבה עולה חזקיה <אחי> בשם רבי שמעון בן

לקיש תנאי בית דין הוא על המותרות שיקרבו עולות האשה הזאת במה היא מתכפרת אמר ר' יצחק תנאי בית דין הוא המספק את הקינין הוא מספק את הפסולות

דף כט, א פרק ז הלכה א גמרא לא צורכה דלא בין קטורת לעצים ללבונה לזהב לכפורת ותניתה בסופה זה הכלל הולכין אחר הקרוב מחצה למחצה להחמיר:

דף כט, א פרק ז הלכה ב משנה מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר ובהר הבית חולין ובירושלים בשאר כל ימות השנה חולין ובשעת הרגל הכל מעשר בשר שנמצא בעזרה איברים עולות וחתיכות חטאות ובירושלים זבחי שלמים זה וזה תעובר צורתו ויצא לבית השריפה נמצא בגבולין איברים נבילות וחתיכות מותרות ובשעת הרגל שהבשר מרובה אף איברים מותרות:

דף כט, א פרק ז הלכה ב גמרא לא צורכה דלא בהר הבית קודש רבי בא ר' חייה בשם רבי יוחנן חזקה שאין הכהן מוציא מן הלשכה מעות עד שהוא מחללן על הבהמה: בשר שנמצא כו': רבי לעזר בשם ר' הושעיה הסייע דעת טעון עיבור צורה א"ר הושעיה מתניי אמרה כן תעובר צורתו ויצא לבית השריפה א"ר יוסי ויאות לאכלו אין את יכול שמא נתקלקל צורתו לפום כן צריך מימר תעובר צורתו ויצא לבית השריפה: נמצא בגבולין כו': רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה איברים נבילות לוקין עליהן משום נבילה מתניתא אמרה כן איברים נבילות וחתיכות מותרות חתיכות מותרות לא ממש ודכוותה איברים נבילות לוקין עליהן משום נבילה רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה אם היו מחרוזות מותרות תשע חניות מוכרות בשר נבילה ואחת מוכרת בשר שחוטה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין אחר הרוב תשע חנויות מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבילה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין אחר הרוב א"ר יוחנן

דף כט, ב פרק ז הלכה ב גמרא הנמצא ביד גוי כנמצא בפלטיא רבי לעזר בי רבי חגיי הוה מסמך לר' מנא חמא לחד ארמאי מקטע מן סוסיה ומפיק לברא אמר ליה הדא היא דאמר רבי יוחנן הנמצא ביד גוי כנמצא בפלטיא א"ל כן אמר רבי יוסי רבי והן שראו אותו יוצא ממקולין של ישראל חד בר נש בציפורין אזיל בעי מיזבון קופד מן טבחא ולא יהב ליה אמר חד רומיי ואייתי ליה אמר ליה לא נסבית על כרחיה אמר ליה ולא בשר דנבילה יהבית ליה רבי ירמיה בשם ר' חנינה מעשה בא לפני ר' ואמר לא כולא מינא מיסר מקולין דציפורין רב נחת לתמן חמתון מקילין וחמר עליהן חד בר נש אזיל בעי משיזגה אסקופתיה בגו נהרא ואינשתה ואזיל ליה חזר בעי מיסבינה אמר ליה רב אסור לך דנא אמר ההיא שטף נהרא ואייתי חורי דנבילה תחתוי חד בר נש הוה מהלך בשוק טעין קופד אתא דייתא וחטפתיה מיניה וטלקתיה חזר בעי מיסבינה אמר ליה רב אסור לך דנא אמר בשר דנבילה הוות טעינה וטלקתיה ונסבה ההוא אוחרנא גינאי שטף זיקין אתא עובדא קומי ר' יצחק בר"א ואמר יחכמון שפייא קיטרהון נוקניקה אשתכח בכנישתא דבולי אתא עובדא קומי רבי ירמיה אמר יתחכמון סקורייתא עבידתהון גדי צלי אשתכח באסרטי דגופתא והתירוהו משום שני דברים משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד הארי מיד הגייס משונת הים ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום שחיטת גוי ואשישתכח מן דבית רבי עיגול דגובנה אישתכח בפונדקא דלוי והתירוהו משום שני דברים משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד הארי משונת הים ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום גבינת עכו"ם ואישתכח מן דר"א בר' יוסי א"ר מנא קומי ר' יוסי ואנן חמיין רבנן מכריזין א"ל את אין

הווייתה משכח לא נסבת רבי יונה אבוך לא אמר כן
אלא אמר הלואי כד נשכח נשכח מן פיוסא ולגוא אפילו
כן אשכח ולא נסיב :

דף כט,ב פרק ז הלכה ג משנה בהמה שנמצאת
מירושלים ועד מגדל עדר וכמדתה לכל רוח

דף ל,א פרק ז הלכה ג משנה זכרים עולות נקיבות
זבחי שלמים רבי יהודה אומר הראוי לפסחים לפסחים
קודם לרגל לי יום בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה
עד שהוא מביא נסכיה חזרו להיות מניחין אותה
ובורחין התקינו ב"ד שיהו נסכיה באין משל ציבור
אר"ש ז' דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן עכו"ם
ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים קריבין
משלו ואם לאו קריבין משל ציבור וכן גר שמת והניח
זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין
משל ציבור ותנאי ב"ד הוא על כהן גדול שמת שתהא
מנחתו קריבה משל ציבור רבי יהודה אומר משל
יורשין ושלימה היתה קריבה על המלח ועל העצים
שיהו הכהנים ניאותין בהן ועל הפרה שלא יהו מועלין
באפרה ועל הקינין הפסולות שיהו באות משל צבור ר'
יוסי אומר המספק את הקינין הוא מספק את
הפסולות :

דף ל,א פרק ז הלכה ג גמרא ר' הושעיא רבה אמר לבא
בדמיהן שנו א"ל רבי יוחנן אומרים לו לאדם צא ומעול
בקדשים אלא הילכו בהן אחר הרוב אם רוב זכרים
עולות אם רוב נקיבות זבחי שלמים ואין השלמים באין
מן הזכרים ומן הנקיבות כיצד הוא עושה מוציאן
לחולין וחוזר ועושה אותן עולות א"ר זעירא כמה דאת
אמר תמן תנאי ב"ד הוא על המותרות <האובדות>
שיקרבו עולות כן את מר אופ הכא תנאי ב"ד הוא על
האובדות שיקרבו עולות א"ר יוסי לרבי יעקב בר אחא
אין זה מזיד א"ל מכיון שהוא תנאי ב"ד אין זה
מזיד : א"ר יסא

דף ל,ב פרק ז הלכה ג גמרא עד דאנא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה ומותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר יוליכם לים המלח ר"א אמר יפלו לנדבה עשירית האיפה של כ"ג רבי יוחנן אמר חוצה אותה ואחר כך מקדשה ר"ש בן לקיש אמר מקדשה ואחר כך חוצה אותה מתניתא פליגא על רבי יוחנן מקריב מחצה ומחצה אבד פתר לה שכן אפילו מעות ילכו לים המלח מתניתא פליגא על ר"ש בן לקיש נמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אבודין ותני עלה מחצה ראשון ומחצה שני תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה פתר לה כר' ישמעאל דאמר עשרון מקדש כשהכהן מתקרב תחילה לעבודה מביא עשירית האיפה שלו ועובדה בידו אחד כהן גדול וא' כהן הדיוט שעבדו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם עבודתן כשירה רבי מנא בעי מימר בו ביום שנתקרב תחילה לעבודה בו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שתיים אחת לחינוכו ואחת לחובת היום (ויקרא ו) תופיני בשעת הבאה תופיני ואין בשחרית תופיני והא תנינן העמידו עושה חביתין לעשות חביתין א"ר חייא בר אחא לעשות חמין לרבוכה תופיני רבי יסא בשם ר' חנינה מטגנה ואח"כ אופה אותה רבי אחא בשם ר' חנינה אופה אותה ואח"כ מטגנה תופיני תאפנה נא רבי אומר תאפנה נאה רבי דוסא אומר תאפנה ריבה אתיין אילין פלגוותא כהינין פלגוותא מ"ד תאפנה נאה כמ"ד אופה ואח"כ מטגנה ומ"ד תאפנה נא כמ"ד מטגנה ואח"כ אופה לא סוף דבר שמת אלא

דף לא,א פרק ז הלכה ג גמרא אפילו נטמא ואפי' נדחה ממום תני <ר' יוסי בן עזי> ר' יהודה בר פזי דבר דליה ואפי' נדחה ממום מנין לכהן גדול שמת ולא מינו אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל יורשים ת"ל (ויקרא ו) מבניו יעשה אותה יכול יביאנה לחציים ת"ל אותה כולה אמרתי דברי רבי יהודה ר"ש אומר אינה באה אלא משל ציבור שנאמר (שם) חק עולם >ממי

שהבריות שלו < מי שהברית כרותה לו כליל תקטר כליל להקטרה: כהן גדול שמת וכו': רבי בא בר ממל בעי מחלפה שיטתיה דר"ש תמן אמר משל יורשין והכא אמר משל ציבור א"ר חייה בר בא ולא יאות הוא מקשה אתא רבי יעקב בר אחא רבי אבהו בשם רבי יוחנן דבר תורה הוא שתהא באה מן הציבור < כיון דחזי דקא מידחקה לישכיה > הייתי אומר יגבו לה < מן היורשין > < כיון דחזי דפשעי בה > התקינו שתהא באה מתרומת הלישכה רבי יוסה אמר ר' יוחנן בעי מהו שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים או שלימה בשחרית ובטילה בין הערבים כד תהא פשיטא ליה דכתיב מנחת תמיד שלשת לוגין מה הן שלשת לוגין שחרית ושלשת לוגין בין הערבים או לוג ומחצה שחרית ולוג ומחצה בין הערבים אמר רבי חזקיה אוף הדא צריכה ליה שני קומצין מה הן שני קומצין בשחרית ושני קומצין בין הערבים או קומץ אחת בשחרית וקומץ אחת בין הערבים א"ר יוסה כלום למדו לקומץ לא ממנחת חוטא מה להלן שני קומצין אף כאן שני קומצין > מה תמן צריכה ליה אף הכא צריכה ליה < אמר רבי חזקיה כלום למדו שלשת לוגין לא מתמיד של בין הערבים מה להלן שלשת לוגין אף כאן שלשת לוגין ומה

דף לא, ב פרק ז הלכה ג גמרא תמן צריכה ליה אף כאן צריכה ליה: שלא יהיו כו': ר"ש בן נחמן בשם ר' יונתן בדין היה שימעלו בה והן גזרו שלא ימעלו בה והא תני חטאת מלמד שמועלין בה בה מועלין ואין מועלין באפרה אמר רבי אבהו בראשונה היו משתקשקין בה ונותנין אותה ע"ג מכותיהן וגזרו שימעלו בה כיון שנגדרו גזרו שלא ימעלו בה: ועל הקינין כו': האשה הזאת במה היא מתכפרת אמר רבי יצחק תנאי בית דין הוא המספק את הקינין הוא מספק את הפסולות ואת האובדות:

מסכת שקלים פרק ח

דף לא, ב פרק ח הלכה א משנה כל הרוקין הנמצאין בירושלים טהורין חוץ משל שוק העליון דברי ר"מ רבי יוסי אומר בשאר כל ימות השנה שבאמצע טמאין שבצדדין טהורין ובשעת הרגל שבאמצע טהורין שבצדדין טמאין מפני שהמועטין מסתלקין לצדדין כל הכלים הנמצאין בירושלים דרך ירידה לבית הטבילה טמאין ודרך עליה טהורין שלא כירידתן עלייתן דברי ר"מ ר' יוסי אומר כולן טהורין חוץ מן הסל והמגריפה והמריצה המיוחדין לקברות סכין שנמצאת בי"ד שוחט בה מיד בשלשה עשר שונה ומטביל קופיץ בזה ובזה שונה ומטביל חל ארבעה עשר להיות בשבת שוחט בה מיד בחמשה עשר שוחט בה מיד נמצאת קשורה לסכין הרי היא כסכין:

דף לא, ב פרק ח הלכה א גמרא ר' אבין בשם ר' יהושע בן לוי קצרן <זבין> של עכו"ם היה שם אמר ר' חנינה

דף לב, א פרק ח הלכה א גמרא ערודות היו נותרין בירושלים והיו עולי רגלים משתקעין בדם עד ארוכותיהן ובאו לפני חכמים ולא אמרו להן דבר <ר"ש בר אבא בשם ר"ל קצרן של עכו"ם היה שם> רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי מעשה בפרדה משל בית רבי שמתה וטהרו את דמיה משום נבילה ר"א שאיל לרבי סימון עד כמה ולא אגיביה שאיל לרבי יהושע בן לוי א"ל עד רביעית טהור יותר מיכן טמא ובאש לרבי לעזר דלא חזר ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני הדין עובדא א"ל רבי יצחק בר ביסנא עד כמה א"ל עד רביעית טהור יותר מיכן טמא ובעט ביה א"ל ר' זריקא בגין דהוה שאיל לך את בעיט ביה א"ל בגין דלא הוות דעתי בי דאמר ר' חנין (דברים כח) והיו חייך תלואים לך מנגד זה שהוא לוקח לו חטין לשנה (שם) ופחדת לילה ויומם זה שהוא לוקח מן הסדקי ולא תאמין בחיידך זה שהוא לוקח מן הפלטור ואנא סמיך אפלטירא מאי כדון העיד רבי יהושע בן

פתורה על דם נבילות שהוא טהור מהו טהור טהור מלהכשיר הא ליטמות מטמא תמן תנינן דם השרץ מטמא כבשרו מטמא ואינו מכשיר ואין לנו כיוצא בו אין לנו כיוצא בו כשיעור טומאתו אבל דמו מטמא כבשרו א"ר יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר טמא וחד אמר טהור מ"ד טמא כר' יהודה ומ"ד טהור כר' יהושע בן פתורה א"ל רב אבדומה דמן נחותה ויאות דרבי יהודה מורינה דבי נשיאה הוה: כל הרוקין וכו': לא כן אמר רבי אבהו בשם רבי יוסי בן חנינה לא גזרו על הרוקין שבירושלים הא איתמר עליה רבי אבין בשם ר' יהושע בן לוי קצרן של גוים היה שם: בשאר ימות השנה הטמאין מהלכין שיבולת והטהורין מהלכין מן הצד והטהורין מהלכין סתם והטמאים אומרין להן פירושו בשעת הרגל הטהורים מהלכין שיבולת והטמאין מהלכין מן הצד הטמאין מהלכין סתם והטהורין אומרין להן פירושו: וכל הכלים הנמצאים כו': לא כן א"ר אבהו בשם ר' יוחנן לא גזרו על הכלים שבירושלים מכיון שנמצאו דרך ירידה לבית הטבילה נעשו הוכיח אבא שאול היה קורא אותן ציפורין מ"ד ציפורין שהיה דומה לציפורין מ"ד מריצה שמריצה את האבן לבית הקברות: קופיץ וכו': תני הסכין קשורה לה הרי זו כמותה:

דף לב, א פרק ח הלכה ב משנה פרוכת שנטמאת בולד הטומאה מטבילין אותה בפנים

דף לב, ב פרק ח הלכה ב משנה ומכניסין אותה מיד ונטמאת באב הטומאה מטבילין אותה בחוץ ושוטחין אותה בחיל מפני שהיא צריכה הערב שמש אם היתה חדשה שוטחין אותה על גג האיציטבא כדי שיראה העם את מלאכתה שהיא נאה רשב"ג אומר משום ר"ש בן חסנן פרוכת עוביה טפח על שבעים ושתים נימים נארגת על כל נימה ונימה כ"ד חוטיין ארכה מ' אמה ורחבה כ' ומפ"ב ריבוא היתה נעשית ושתים עושין בכל שנה ושלש מאות כהנים מטבילין אותה:

דף לב, ב פרק ח הלכה ב גמרא אילו אמר חוט א' כפול לשנים שזור לשלשה משזר לששה ארבע מכאן הא עשרים וארבעה תני שלשים ושתים אילו אמר חוט א' כפול לשנים שזור לארבע משזר לשמונה ארבע מכאן הא תלתין ותרין תנא ארבעים ושמונה אילו אמר חוט א' כפול לשנים קליעה לשלשה שזור לששה משזר לשנים עשר ארבעה מיכן הא ארבעים ותמניא כתוב אחד אומר (שמות כח) מעשה רוקם פרצוף אחד מעשה חושב שני פרצופות רבי יהודה ורבי נחמיה חד אמר מעשה רוקם ארי מכאן וארי מכאן מעשה חושב ארי מכאן וחלק מכאן וחרנה אמר מעשה רוקם ארי מכאן וחלק מכאן מעשה חושב ארי מכאן ונשר מכאן: בשמונים ושתים ריבוא היתה נעשית וכו': ר' יצחק בר ביזנא בשם שמואל גוזמא תמן תנינן פעמים היה עליה כשלש מאות כור רבי יוסי בי רבי בון בשם שמואל גוזמא:

דף לב, ב פרק ח הלכה ג משנה בשר קדשי קדשים שנטמא בין באב הטומאה בין בולד הטומאה בין בפנים בין בחוץ בש"א הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ ב"ה אומרים הכל ישרף בחוץ חוץ משנטמא בולד הטומאה בפנים ר"א אומר שנטמא באב הטומאה בין בפנים בין בחוץ ישרף בחוץ שנטמא בולד הטומאה בין בחוץ בין בפנים ישרף בפנים ר"ע אומר מקום טומאתו שם שריפתו:

דף לב, ב פרק ח הלכה ג גמרא בר קפרא אמר אב הטומאה דבר תורה ולד הטומאה מדבריהם ר' יוחנן אמר בין זה בין זה דבר תורה וקשיא דר' יוחנן על דב"ש דבש"א הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ מה בין אב הטומאה בחוץ מה בין ולד הטומאה בחוץ זה וזה לא דבר תורה הוא ואפ"י על דב"ה לא מקשיי דב"ה אמר הכל ישרף בחוץ חוץ מה שנטמא בולד הטומאה בפנים מה בין ולד הטומאה בפנים מה בין אב הטומאה בפנים זה וזה לא דבר תורה הוא לא הווי בה רבנן אלא על דבר קפרא וקשיא דבר קפרא על

דבית שמאי דבית שמאי אומרם הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ מה בין אב הטומאה בין בחוץ בין בפנים זה וזה לא ד"ת הוא

דף לג, א פרק ח הלכה ג גמרא בגין דר"ע אמר מקום טומאתו שם תהא שריפתו ואפי' על דבית הילל לא מקשייא דב"ה אמר הכל ישרף בחוץ חוץ משנטמא בולד הטומאה בפנים מה בין ולד הטומאה בין בפנים בין בחוץ זה וזה לא מדבריהם הוא בגין דר"ש אמר מאכלו ומשקו של מצורע משתלחין חוץ לשלש מחנות:

דף לג, א פרק ח הלכה ד משנה איברי התמיד ניתנין מחצי כבש ולמטה <במזרח> במערב של מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה <במערב> במזרח של ראשי חדשים ניתנין על כרכוב המזבח <למטה> מלמעלן השקלים והביכורים אינן נוהגין אלא בפני הבית אבל מעשר דגן ומעשר בהמה ובכורות נוהגין בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית המקדיש שקלים וביכורים הרי זה קודש ר"ש אומר האומר ביכורים קודש אינן קודש:

דף לג, א פרק ח הלכה ד גמרא איזהו כרכוב המזבח אמה בין קרן לקרן מקום הילוך רגלי כהנים מוספי שבת מוספי ר"ח מי קודם ר' ירמיה סבר מימר מוספי שבת ומוספי ר"ח מוספי ר"ח קודמין חייליה דר' ירמיה מן הדא שירו של שבת ושירו של ר"ח שירו של ר"ח קודם א"ר יוסה שנייה היא תמן דאמר ר' חייא בשם רבי יוחנן כדי לפרסמו ולהודיע שהוא ר"ח כיצד היה עושה שוחט מוספי שבת ואומר עליהן שירו של ר"ח ברם הכא מוספי שבת ומוספי ר"ח מוספי שבת קודמין על שם כל התדיר מחבירו קודם את חבירו: שקלים וביכורים וכו': הא שקלים קדשו רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בין אלו ובין אלו לא קדשו תני גר בזמן הזה צריך להביא קינו ריבעת כסף אר"ש ביטלה ר' יוחנן בן זכאי מפני התקלה מהו מפני התקלה כהדא דתני אין מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין ולא מגביהין תרומות ומעשרות בזמן הזה

ואם הקדיש או העריך או החרים או הגביה הכסות
תשרף הבהמה תיעקר כיצד נועל בפניה הדלת והיא
מתה מאיליה והמעות ילכו לים המלח: עבר והקדיש
מן מה דאמר ר"ש ביטלה ר' יוחנן בן זכאי מפני התקלה
הדא אמרה עבר והקדיש קדשו רבי יודה ענתודרייא
בעי קומי רבי יוסי הכא את אמר קדשו והכא את אמר
לא קדשו

דף לגב פרק ח הלכה ד גמרא א"ל תמן לכך אין
מקדישין לכתחילה לפי שמצוה להקריב מתרומה
חדשה והיאך ה"ל ישנה והכא מאי אית לך למימר האי
ישנה היא לגבי הקדשות אחרים וקיננו של גר אינו צריך
חדשה ואם הקדיש קדוש ויניחנה עד שיבנה בית
המקדש שמא יבנה הבית כבראשונה ותתירם תרומת
הלישכה מן החדשה בזמנה באחד בניסן והכא מאי
אית לך רב המנונא ורב אדא בר אהבה בשם רב הלכה
כר"ש >רב אדא ורב המנונא רב אדא בר אחוה בשם רב
הלכה כר"ש <: